

Tháng 12, 2016

Niềm Vui Ngày Giáng Sinh 2016

Chủ Nhật vừa qua là ngày Giáng Sinh. Mọi người mọi nơi hân hoan chào đón Chúa sinh ra đời. Người viết tuy là một Phật tử nhưng vẫn luôn luôn chia sẻ niềm vui ngày Giáng Sinh với bạn bè thân hữu Công Giáo của tôi vì đối với tôi, Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh đều đem tin vui đến cho tất cả mọi người, trong đó có tôi. Tôi vẫn nghĩ thế!

“Con của Phật hoặc là con của Chúa
Đều tin rằng có một Đấng Toàn Năng
Dạy con người phải luôn nghĩ nhớ rằng:
“Sống đạo đức, từ bi và bác ái”
(Thơ Sương Lam)

Tôi lắng nghe những bài thánh ca đêm Noel với sự trân trọng, tôi thấy lòng mình lắng đọng lại khi ngắm nhìn tuyết trắng rơi rơi vào đêm Giáng Sinh và tôi chia sẻ niềm vui với trẻ thơ khi nhìn những Papa Noel hay Santa Claus áo thụng đỏ, bụng bự, râu trắng vai quây túi quà đi phân phát cho các em bé.

Tình thương yêu quý mến nhau đâu có phân biệt tôn giáo, phải không Bạn? Chúng ta đến với nhau với trái tim tình cảm, với nụ cười thân mến, với sự tôn trọng lẫn nhau. Bạn đồng ý chứ?

Năm nay gia đình người viết lại có thêm niềm vui chào đón cô cháu gái từ Spain đến chung vui xum họp với gia đình chúng tôi và toàn thể thân nhân họ Nguyễn Hữu đang sống tại Portland, Oregon. Không có niềm vui nào bằng niềm vui xum họp gia đình. Chúng ta gặp nhau trên cõi đời này không phải là một chuyện tình cờ mà do một duyên nghiệp nào đó trong quá khứ, nhất là đối với những người thân trong gia đình. Có một cái gì thiêng liêng vô hình kết nối tình cảm thương mến nhau giữ những người cùng một huyết thống, phải không Bạn?

Tin vui hay tin buồn của bạn bè trong xã hội tuy cũng làm bạn quan tâm đến, nhưng với người thân trong gia đình, tình cảm thương yêu đó càng sâu đậm, càng nồng ấm hơn nhiều. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

Những người thân trong gia đình luôn hiểu ý bạn thích gì và bạn không thích gì? Cô em dâu của tôi biết rằng tôi thích ăn món bún suông của miền Nam nên cô thường nấu món bún suông này góp phần ăn potluck mỗi khi có họp mặt ăn uống ở nhà người viết, dù cô là dân Huế chính cống. Có thể là vì phu quân của cô tức là cậu em trai của tôi, là người miền Nam thích ăn bún suông nấu theo kiểu miền Nam, nên cô thường nấu cho phu quân ăn chăng? Và cũng nhờ thế, tôi được “ăn ké” món ngon này.

Người viết có nhiều bạn bè từ miền Bắc, Trung, Nam và là người có “lộc ăn” nên thường được bạn bè mời ăn nhiều món ngon đặc biệt ba miền Bắc, Trung, Nam của Việt Nam ngày xưa và bây giờ. Mỗi miền có món đặc biệt ngon “hết xây con cào cào”. ‘Món ngon nhớ đời’ là thế! Smile!

Bún suông là gì?

Bún sông còn được gọi là bún đòng. Món ăn có xuất xứ từ Trà Vinh. Sở dĩ món ăn này có tên gọi như vậy là xuất phát từ chả tôm vừa tươi ngon và mềm mịn được tạo hình như những con đòng. Sự hấp dẫn của món này chính là nước lèo mang đậm chất Trà Vinh. Nước lèo không trong mà có màu nâu đậm, bởi được thêm một ít me và tương hạt vừa tạo nên vị ngọt thanh lại vừa thoang thoang hương thơm của tương rất hấp dẫn. (Nguồn: Trích trong Wikipedia)

Ngon tuyệt! Bạn ạ! Ở Portland không có nhà hàng nào bán món bún sông nổi tiếng một thời ở nhà hàng Thanh Thế của một Sài Gòn ngày cũ cả. Bởi thế, muốn ăn những “món ngon quê mẹ” này, bạn chỉ có thể nấu theo kiểu “homemade” ở nhà mà thôi vì thú thật, không phải nhà hàng nào cũng có đầy đủ thức ăn theo khẩu vị Việt Nam đúng theo ý của bạn đâu nhé! Tôi bảo đảm chắc chắn với bạn rằng: “Không ai nấu tô canh chua, kho cá kho tộ, kho mắm và rau ngon như Mẹ của chúng ta cả vì Mẹ là người hiểu ý ta ăn mặn ngọt như thế nào mà nêm nếm theo khẩu vị của ta và những món ăn ấy đã theo ta suốt cả đời từ lúc tấm bé cho đến lúc lớn khôn.”

Hơn thế nữa, Mẹ đã hết tâm tư, tình cảm thương yêu vào tô canh mẻ cá đó khi kho cá nấu canh cho chồng, cho con thì làm sao không ngon cho được! Có nhà hàng nào nêm nếm được những gia vị tình cảm yêu thương tha thiết đó cho ta, phải không bạn?

Trở lại niềm vui ngày Lễ Giáng Sinh. Năm nay gia đình tôi có một buổi tiệc Giáng Sinh thật là vui, thật ấm tình gia đình. Người ở xa tặng người ở Portland những món quà độc đáo từ miền Spain xa xôi và người ở Portland, Oregon nước Mỹ tặng người ở xa những mỹ phẩm được sản xuất ngay tại xứ Mỹ. Tình cảm gói ghém trong món quà từ miền xa mang một ý nghĩa đặc biệt “của một đồng, công một vạn” vì đã vượt bao nhiêu là dặm trường, bao nhiêu là công sức chọn lựa, bao nhiêu là thời gian chờ đợi ở phi trường để được trao tặng cho người thân của mình. Xin cảm ơn cô cháu gái Thùy Nhân hiền hòa dễ thương đã đem niềm vui từ Spain đến với các thân nhân đang sống ở Portland, Oregon. Chúng tôi ai cũng cười vui vẻ, ai cũng có những niềm vui.

“...Có những niềm vui, mỉm cười sáng khoái:
Thấy kẻ thân yêu, được sống an bình,
Giữa cuộc trần ai, đau khổ sinh linh
Thân tâm tĩnh lạc, an vui, hạnh phúc...”
(Thơ Sương Lam- Có những niềm vui)

Từ niềm vui cá nhân mình, người viết lan man nghĩ đến những người khác không có hay đang cần những tình cảm thân thương của một mái ấm gia đình. Họ là ai? Họ là những trẻ mồ côi trong các cô nhi viện, họ là những người già sống cô đơn trong viện dưỡng lão, là những kẻ vô gia cư sống lang thang ngoài đường phố hay dưới gầm cầu, là những chiến sĩ đang phục vụ nơi chiến trường v.v.

Một lần thăm viếng, một lá thư thăm hỏi, một chút quà nho nhỏ, một chút tài vật tượng trưng gửi đến những kẻ đáng thương này chắc chắn sẽ làm ấm lòng họ, bạn nhỉ? Người viết năm nào cũng cố gắng làm những chuyện nho nhỏ cho vui người vui mình trong mùa của yêu thương nhân ái này và chắc chắn cũng có nhiều bạn đã làm như thế.

Người viết xin mời bạn cùng đọc một bài viết hay hay do người viết sưu tầm đem về đây để đọc trong mùa Giáng Sinh năm nay, bạn nhé.

LÀM VIỆC TỐT KHÔNG CẦN BÁO ĐÁP

Một người phụ nữ mù bắt taxi tới một tòa nhà. Lúc đến nơi, đồng hồ hiển thị số tiền là 100 ngàn đồng. Tài xế taxi dẫn cô vào chỗ an toàn rồi nói: “Tôi không thu tiền của cô, bởi vì so với cô thì việc kiếm tiền của tôi chắc là dễ dàng hơn”.

Vừa đúng lúc này, từ trong khu cư xá, người đàn ông có dáng vẻ của một ông chủ đi ra. Ông cũng lên chiếc xe taxi đó rồi đi. Trên đường, hai người đàn ông vui vẻ chuyện trò cùng nhau. Khi xuống xe, đồng hồ hiển thị số

tiền là 100 ngàn đồng nhưng người đàn ông lấy ra số tiền 200 ngàn và nói: “Tiền này bao gồm cả số tiền của người phụ nữ lúc nãy. Tôi cũng không phải vĩ đại gì, nhưng chắc là việc kiếm tiền cũng dễ dàng hơn cậu một chút, hy vọng cậu có thể tiếp tục làm việc tốt!”.

Một câu chuyện về lòng tốt khác đáng để mọi người đọc qua:

Vào đêm bão tuyết ở Texas, nước Mỹ, chàng trai tên Kress đi ô tô và bị mắc kẹt tại khu bão tuyết. Anh ta vô cùng lo lắng, nhưng đúng lúc ấy, một người đàn ông đi qua thấy được tình cảnh này, liền không nói năng gì mà dùng ngựa của mình kéo ô tô của Kress về thị trấn nhỏ. Sau đó, Kress cảm kích và lấy ra rất nhiều tiền đưa cho người đàn ông này để tỏ lòng biết ơn. Song, ông ta nói: “Tôi giúp cậu không cần báo đáp, tôi chỉ mong cậu hứa với tôi một điều, lúc gặp người khác khó khăn phải hết lòng giúp đỡ họ”.

Vì thế sau này, Kress luôn chủ động giúp đỡ rất nhiều người. Hơn nữa mỗi lần giúp ai đó, anh ta lại nhắc lại câu mà người đàn ông đó đã nói với mình. Nhiều năm sau, khi Kress đột nhiên bị mắc kẹt trong trận lũ quét trên hòn đảo, một nam thanh niên đã liều mình cứu sống anh. Lúc Kress cảm ơn thanh niên kia, không ngờ cậu ta cũng nói một câu giống y như câu mà Kress đã nói vô số lần: “Tôi giúp ông không cần báo đáp nhưng muốn ông hứa...”.

Kress cảm thấy thật ấm áp và thầm nghĩ: “Hóa ra, mình đã tặng tình yêu thương cho nhiều người và cuối cùng nó đã thông qua cậu thanh niên này mà trả lại. Những việc tốt mà mình đã làm trong cuộc đời, cuối cùng mình cũng sẽ được nhận lại mọi thứ”.

Nếu bạn có may mắn đọc được lời hứa này, xin vui lòng chuyển tiếp tới bạn bè và người thân của mình. Tôi tin rằng có rất nhiều người cần sự giúp đỡ của chúng ta và chính nghĩa sẽ được lan truyền, bởi vì suy cho cùng việc tốt, việc thiện mà mọi người làm ở hiện tại cũng vì tương lai của bản thân.

“Làm việc tốt không cần báo đáp, chỉ cần bạn hứa với tôi rằng nếu gặp người khác khó khăn hãy hết lòng giúp đỡ họ”.

Hy vọng rằng bạn cũng hoàn thành được lời hứa này và lại chuyển tiếp nó cho người tiếp theo nhé!

(Nguồn: Suru tâm trên internet- Không thấy đề tên tác giả-Xin cảm ơn tác giả bài viết này)

Người viết cũng xin mượn các vần thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé:

Quen hay lạ vẫn nụ cười cõi mờ

Đưa bàn tay nắm lấy một bàn tay

Trao cho nhau lời chúc tốt đẹp này:

“Chúc tất cả được bình an dưới thế”

(Thơ Sương Lam)

Mời bạn xem Youtube đốt đèn Noel mới nhất năm 2016 hay lạ dưới đây:

Youtube CHUC MUNG GIANG SINH

<https://www.youtube.com/watch?v=0m3R8DxW kg&feature=youtu.be>

Bên Dòng Sông Mơ

(Hò) Sông dài con nước chơi vơi
Thuyền tình lạc bến trọn đời nhớ thương
Đêm trăng khói sóng mờ sương
Lục bình hoa tím vẫn vương câu hò.

Luyến lưu kỷ niệm thủa xa xưa
Mái tóc buông dài gió lay đưa
Nhìn cánh phượng rơi lòng nức nở
Cung đàn vắng vắng ngoài sông thưa.

Người về thăm lại bờ sông nhỏ
Hàng dừa soi bóng nắng ban trưa

ÂM THANH TỪ TRÁI TIM...

*Điều kỳ lạ đã trở thành sự thật!!!
Hơn một lần nghe nhịp đập tim anh
Những âm thanh kỳ bí gói chân thành
"Anh yêu Em - Tình Yêu như nhật nguyệt".*

*Yêu là Yêu, đâu có cần niềm yết
Cũng chẳng cần thố lộ hay phô trương
Vì tình yêu, con đường đến Thiên Đường
Chỉ mở ngõ cho đôi tim trú ngụ.*

*Vạn lời ru, ẩn ngàn lời tự thú
Sao so bì khi ánh mắt giao nhau*

Đôi mắt vời trông hồn tưởng nhớ
Đâu hình em gái giữa cơn mưa.

Đời chia hai ngã vẫn mong chờ
Âm lòng đôi phút dật vẫn thơ
Còn chút nghĩa ân đêm mộng vỡ
Làm sao tìm lại nét ban sơ.

Dòng sông trôi mãi xuôi về biển

Bên trời hiu hắt tình bơ vơ
Mây bay bằng lãng sâu ly biệt
Cuối đời hồn chợt thoáng niềm mơ.

Đỗ Thị Minh Giang

Hẹn Hò

Cao nguyên đồng cỏ mịn màng
Đi nhau những bước dịu dàng thong dong
Rủ rê ngắm sắc cầu vòng
Rủ ren, dặt dứ thả rong suốt ngày.
Á Nghi *28.12.2016

Nhường Nhịn

Nhịn chồng, em học mọi khi
Nên ra xã hội khỏi thì: nhường người
Quà mang về được nụ cười
Anh ơi! Lời chán cuộc đời lạc quan.
Á Nghi *28.12.2016

Chuyện Dê Thôi Mà!

Trầu hăng, cau chát, vôi nồng
Chợ nào chẳng có! Mua không? Rê Rê!
Hai mâm dê dê* mua về
Thêm người mai mối, vẹn thề ngay thôi!
Ngọt ngào thơm ngát sẽ rồi
Thay hăng, nồng, chát cho đôi vợ chồng.
Á Nghi *28.12.2016
*Dê dê: không khó mấy

*Cùng lim dim. Im. Đừng nói câu nào
Sẽ nghe rõ âm thanh trong nhịp thở...*

*Người theo gió... tôi cuối đời bờ ngõ...
Trái tim đau cào cào nát âm thanh
Những mộng mơ lãng mạn cũng... thôi đành
Theo sóng biển miên man gào thét gọi...*

Kiều Mộng Hà

Dec 29-2016

Thôi Há?

Nói chi cũng: “**Hả hả**” hoài
Nên em cũng “... **Há**” cho rồi! Khỏi vương!
Bảo yêu, anh bảo: “**Đừng thương!**”
Người đem tình chẻ thì đường xẻ đôi.
Hòn người quên lửng đắp bồi
Thì em quên lãng giữ ngôi ái tình!
*

Tủi lòng chi phút lặng thinh
Thuyền tình đóng mãi những đình mũi lòng
Hoa tình rũ héo bên song
Cây tình chẳng xử, còn mong mỗi gì?
Á Nghi *28.12.2016
*Rũ xuống = xử

LÌ XÌ ANH NÈ!

(Tặng những người mới yêu nhau lần đầu)
*

*Chắc rằng, thơm miệng: cao su
Thảo nào chàng tỏ... tron tru chữ Tình
Tết rồi! Chẳng lẽ lặng thinh?
Nỗi chàng say đắm, nỗi mình đắm say
Ừ thì cho phép... nắm tay
Ban thêm dê dãi: từ nay... hẹn hò!
Á Nghi *28.12.2016*

CÔ GIÁO HƯỚNG DẪN KHẢI ĐẠO

Thời tiết vùng Hoa Thịnh Đốn năm nay thật lạ, trời có tuyết tháng 10 khi lá vàng còn lưu luyến chưa chịu rời cành. Mùa thu chưa tàn. Lá vàng, lá đỏ óng ả khắp nơi như ánh bình minh trước kia giờ lại điểm thêm những bông tuyết trắng xóa. Không phải chút ít, có nơi tuyết dày gần một tấc, gió lại thổi từng cơn. Con gái tôi từ sở gọi về nhắc nhở không nên lái xe khi tuyết rơi đầy đường. Tôi lại phải ở nhà làm bạn với máy vi tính và nhớ chuyện đời xưa...

Cách đây khoảng 40 năm, tôi là giáo chức trường Trung Học Nguyễn Trãi quận 4 Sài Gòn. Lúc đầu tôi chỉ là Tham sự hành chánh, trông coi thư viện bé nhỏ của trường và dạy 6 giờ /tuần các lớp nhỏ cho đến khi học xong Cử nhân. Thay vì lên ngạch Đốc Sự Hành Chánh có xe đưa đón, tôi chuyển qua Giáo sư Đệ II cấp, lương ba cọc ba đồng. Tôi đã bị những tà áo trắng dễ thương và những mái đầu xanh thơ ngây quyến rũ rồi.

Trường Trung Học Nguyễn Trãi Sài Gòn là Trung Học Đệ II cấp duy nhất ở quận tư trước 1975. Trường gần kho Năm Khánh Hội nên thành phần học sinh phức tạp hơn học sinh các trường trung học khác. Lúc đầu trường toàn nam sinh. Ngoài các học sinh học hành nghiêm túc còn một số ít em hay đánh nhau, đồng phục lòi thối, đi muộn, bỏ lớp,... Ban Giám hiệu tìm biện pháp cải thiện nhưng kết quả chẳng mấy khả quan.

Cho đến hôm đẹp trời vào mùa khai giảng năm học mới, sân trường có những tà áo trắng phát phới, những mái tóc dài xõa ngang vai. Bóng dáng các nữ sinh xinh xắn ngoan hiền hiện diện trong sân trường và lớp học. Chao ơi là vui. Theo ban Giám hiệu từ đó các nam sinh học hành tử tế, y phục chỉnh tề hơn. Nhưng vẫn còn vấn đề làm ban giám hiệu nhức đầu. Một số ít em vẫn đánh nhau với trường khác, ngoài cổng trường hay nơi nào trên đường đi học hoặc về nhà. Cảnh sát đến thì... chạy. Các vị bạn dân thấy huy hiệu biết các em là học trò của trường nên đến phân nản với ban Giám hiệu. Tóm lại các em vẫn hiếu động, phá phách.

Ông Hiệu Trưởng cử chị Bùi Bích Hà dạy Pháp văn, và tôi, một nhà giáo... gian (nhà tôi thường chọc quê tôi với danh từ này vì tôi không tốt nghiệp trường Sư Phạm) dự học lớp Khải Đạo tuy trường đã có một nam giáo sư phụ trách môn này rồi. Có lẽ đông học trò, một người làm không hết việc chẳng? Chúng tôi đi học toàn thời gian như công chức đi làm việc. Thường nhà tôi đưa đến trường và đón về. Lớp học Khải Đạo ở nơi khác, giờ giấc khác không tiện đưa đón. Tưởng là phải bỏ học nhưng nhờ tính thương bạn, giáo sư Bích Hà đưa đón tôi tận nhà suốt thời gian đi học khoảng ½ năm hay hơn. Lúc nào Hà cũng tươi cười dù mất thì giờ, đi sớm về muộn lúc tôi học Khải Đạo và cả những lúc khó khăn sau 1975, khi nhà tôi đi tù cải tạo. Tôi thật sự ngưỡng mộ và yêu mến tình bạn vô vị lợi của chị Bích Hà.

Sau khi mang chứng chỉ về trường, chúng tôi làm việc tại văn phòng Khải Đạo, ngoài những giờ đứng lớp. Học sinh có điều gì thắc mắc, không thể tâm sự với gia đình hay bạn bè thì đến với chúng tôi. T hân chủ chúng tôi có cả nam sinh lẫn nữ sinh.

Xin kể vài thí dụ về thời gian tôi làm Khải Đạo để quý vị biết tâm tình các em thời bấy giờ. Thí dụ một nam sinh thường đi trễ và đôi khi bỏ lớp không đi học. Thầy Giám thị cho em bê bối, phân nản và gọi em đến văn phòng Khải đạo. Thật ra em phải giúp cha mẹ bán hàng, khuân vác ban đêm nên dậy muộn và đi học trễ. Em không muốn bỏ học và cũng không muốn các bạn biết hoàn cảnh khó khăn của mình.

Tôi xin kể một chuyện khác. Một em nữ sinh tóc dài xinh đẹp đến tâm sự với cô giáo Khải Đạo là em yêu thương thầy học đã có gia đình. Yêu lắm đến ngẩn ngơ nhưng thầy không hề hay biết. Em hỏi tôi có nên cho thầy biết “mối tình câm” của em chẳng?

Tôi nghĩ ông thầy trẻ dám “rung động” nếu em tỏ tình vì em đẹp, ngây thơ trông thật dễ thương và buồn buồn đến tội nghiệp. Thầy sẽ an ủi, khuyên nhủ em tình mộng hay trách em mơ chuyện viễn vông, ảnh hưởng việc học hành?

Tâm sự em như 2 câu trích trong bài thơ “Un Secret” của thi sĩ Pháp Felix Arvers do nhà văn Khải Hưng chuyển ngữ qua “Mối Tình Câm”

“... Tình tuyệt vọng , nỗi thâm sầu
Mà người gieo thảm như hầu không hay...”

Một trường hợp tôi không bao giờ tưởng tượng được. Em nam sinh đến phòng Khải đạo thú tội là em đã bỏ cát vào thùng xăng xe Lambretta của thầy em vì thầy cho điểm không công bằng trong kỳ thi. Hết giờ thầy đạp máy xe mãi không nổ nên phải dắt bộ về... Tôi không biết em bỏ cát vào lúc nào và bằng cách nào khi xe giáo sư để riêng một nơi và giờ ra chơi chỉ 15 phút với cả ngàn học sinh trong sân trường?

Nếu quý vị chưa chán xin nghe thêm một chuyện đời xưa vì ngày nay thầy đã già và chắc trò tóc cũng hoa râm. Một nam sinh đến phòng Khải Đạo cho biết em đã nhờ người chèn xe làm thầy giáo té bê đên xe Vespa trên đường đi dạy, rồi chạy mất. Tội của thầy là dám chờ nữ sinh, bạn gái em ấy, về nhà. Nghĩ lại em hối hận. Có thể thầy không biết cô ấy là “bạn gái” em? Dù sao thầy cũng không bao giờ biết học trò đã “nông nổi” làm thầy hết hồn và tôn tiền sửa xe. Những chuyện học sinh tâm tình, phòng Khải Đạo không được phép tiết lộ với ai như đánh nhau, lấy đá chọi xe thiên hạ,... Các em đến phòng Khải Đạo có khi cần lời khích lệ, khuyên nhủ, có khi chỉ để vui bớt những ám ức, phiền muộn trong lòng...

Đem các em bỏ học theo bạn bụi đời trở về trường lớp, cha mẹ vui mừng, thầy cô hài lòng và tôi cũng vui thích khi giúp được các em điều gì. Các em đánh nhau vì sự khiêu khích, vì lời thách đố, quên cả hậu quả không tốt cho gia đình và bản thân.

Tôi biết phòng Khải Đạo làm việc có kết quả tốt do các em nghĩ đến tương lai, thương cha mẹ, có lẽ cũng tội nghiệp các cô hết lòng phần nào nên chịu hợp tác, nghe lời nhắc nhở. Ông Hiệu trưởng, Nha Trung Học hài lòng vì thí điểm thành công. Giáo sư Bùi Bích Hà thật xứng đáng được khen ngợi vì cô thực sự có năng khiếu Khải Đạo.

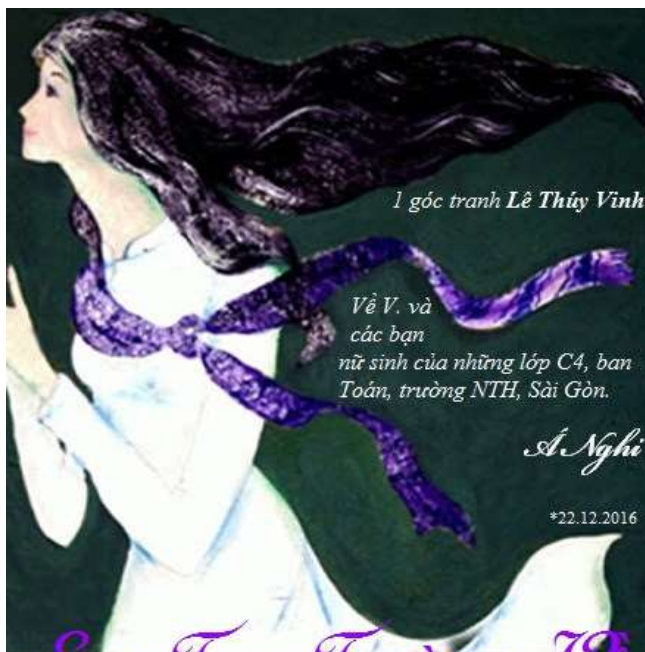
Nay cựu giáo sư Pháp văn Bùi Bích Hà là nhà báo chuyên nghiệp “gỡ rối tơ lòng” độc giả. Cô giữ mục “Bạn Gái Nhỏ To” cho tờ nguyệt san nhiều năm nay. Riêng tôi biết người biết ta, đâu dám nhận mục “Tâm Sự Bạn Gái” như một tuần báo đã đề nghị.

Nhân đây tôi xin cảm ơn ông Hiệu Trưởng Tạ ngày xưa đã cử tôi đi học môn Khải Đạo mới mẻ thời bấy giờ, cảm ơn chị Bùi Bích Hà không quản ngại mưa dầm nắng hạ đưa đón tôi suốt những ngày dài tháng rộng, thời kỳ tôi làm việc ở quận 4 xa xôi. Tôi cảm ơn tất cả các em học sinh thân yêu, các trưởng lớp giỏi giang giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ. Những tiến bộ, thành công, tình cảm thân thương mà các em dành cho thầy cô giáo là kỷ niệm tốt đẹp, là phần thưởng quý báu cho tôi nói riêng và cho các giáo chức nói chung.

Thời kỳ dạy học, sinh hoạt với học sinh, toàn thể nhân viên, giáo chức nhà trường tôi có nhiều kỷ niệm, có vui có buồn nhưng tất cả như nước chảy xuôi dòng, không quay trở lại. Tôi trân trọng niềm vui còn nỗi buồn thì... thả trôi theo dòng nước.

Xin cầu chúc quý vị giáo chức, toàn thể nhân viên, cựu học sinh và gia đình được an bình và mãi mãi hạnh phúc.

Ngọc Hạnh

Em Tan Trường Về

---
*Nàng nhận thư của chàng
mà chàng thêm cất vào bên trong cặp.

*Dừng đa, dừng đình em về
Lững lờ, lững lờ tóc thề chao vai.
Lả lơi, lơ lững áo dài
Lững lơ, lơ là chân ai theo hoài.
Nắng soi hờ hững cặp ngoài
Dường hồ thơ nhận, chẳng tài vào trong*
Lạnh lùng khuya quốc thong dong
Ngại ngừng họ nối gót, cong lối mòn
*
Vậy mà thương mãi gót son,
Dẻo hơn biêt xừ vẫn còn nhớ thương?
Chút gì bạn có vẫn vương
Tình si khét nắng đoạn đường năm xưa?
*
- Thương hoài khinh khinh để ra
Được mà trở lại: chẳng chừa đi theo!*

Gió Đông

*Trời rét ngọt đông về lạnh lẽo
Mây xám buồn giăng mắc đường mơ
Chút hương thơm gửi bay theo gió
Đến bên người hong ấm đôi bờ.*

*Mùa nhớ ai con sông trăn trở
Lặng lẽ trôi dòng rẽ chia đôi
Bên này sông vẫn mơ hình bóng
Bên kia đời sương trắng chờ mong.*

*Ngọn gió đông lạnh lòng buốt giá
Phố hẹp hò mây tím giăng sâu
Có tiếng chim một mình cất tiếng
Hót điều gì, tình đã về đâu?*

*Một lần thôi một lần sau cuối
Cho đông tàn còn ấm bờ môi
Quán quit tim trôi về biển nhớ
Cung thương còn mãi khúc đợi chờ.
Ngọc Quyên*

Em Đâu?

Nhớ em xác bác, xang bang
Người Nhớ bò lê, bò cang
Trời ơi! Đã qua một tháng
Em còn đâu đó lang thang?
Á Nghi *24.12.2016

Lạ?

Anh nôn nao, háo nước;
Em đứng đĩnh đứng, đi
Người ta nhớ cách gì
Mà em còn trêu tức?

Giáng Sinh em kín đáo,
Tết Tây chưa công khai,
Tết ta anh trở tài,
Tim rộn ràng hơn pháo.

Mông Một nhớ, chẳng biết
Mông Hai thương, không hay
Em cứ mứt gừng cay
Mông Ba mời, chỉ chiết.

HÍ MINH?

Nếu tiến bộ, **chí minh**: đã vô **Hồ**
Không mưu đồ, chẳng chọn lựa vong nô,
Không Tam Vô thi thổ phá cơ đồ,
Giày* Đất Tỏ: rước voi về gáp gáp.

Không giải pháp: đầu dân mà giẫm đạp,
Chẳng vô thân với hiến pháp phi nhân:
Nước nghèo nàn, dân vất vả bán thân
Sống uất hận, chết trần thân bó chiếu.

Nếu chí mạnh, thương dân lành phải hiểu,
Lòng chân thành, dứt khoát không loanh quanh
Biết lắng nghe, lượng định trước thừa hành:
Những ý kiến **u minh** không nhượng bộ!

Ý Nga **25.12.2016

*GIÀY: giày xéo

Làm Sao Cho Thương?

(Tặng L. và gửi những Bướm Vờn Lắm Hoa
Trích tuyển tập sẽ xuất bản: Chư Vàng Vội Chi
Úa)

*

Chẳng gì thành thật Người Ta
Khi vui khen: -**Lòng thành thích!**
Khi buồn nặng lời thỉnh thịch
Chẳng còn một chút vị tha.

Nhớ ngày Họ mới đến nhà
Than hoài: -**Nỗi nhớ nướm nướp!**
Giờ xa là Đào nướm nướp
Em... Út "sinh" đây cả ra!

Nhạc yêu, xưa hát đậm đà,
Đơn ca: -**Tình cao vun vút!**
Bây chừ Chàng bay vùn vụt
Một ngày Bướm bay mấy Hoa?

*

Muốn ghét mà sao cứ vương?
"Làm thương", ngày nào "làm mãi"
Nay tình đem... làm-thương-mãi
Muôn Hoa, thịnh vượng vô lường!

Hoa nhiều hơn số cử chương*
Ôi đêm trăng sáng vắng vặc
Sao thơ chị buồn rung rức?
Hãy quên đi Kẻ Bất Thương!
Á Nghi *24.12.2016

*1 bản cử chương có 99 số

Không phải em non dạ,
Chắc tại anh yếu lòng
Nên cứ rối bòng bong
Tình yêu sao mà lạ?
Á Nghi *24.12.2016

Đường Xa, Tình Gần

*
“Túi vóc cho lẫn quần hồng,
Têm trầu cánh quế cho chồng đi thi.
Mai sau chồng đỗ vinh quy,
Ngựa anh đi trước, em thì vồng sau.”
Ca dao

*
Một duyên sông Cửu, sông Hồng
Đôi mình mang nợ vợ chồng rồi em!
Mua cau, trầu phượng Mẹ têm
Sông Tiền, sông Hậu anh đem sang nhà
Xuôi chèo mát mái rồi nha
Ba khen, Mẹ thích. Minh xa hóa gần.
Á Nghi *24.12.2016

KỂ RA, KỂ VÔ

-Kể ra là cô dâu có ghét tui lắm há?
-Kể vô thì tôi ghét ông vô cùng!

*
N như người sống giữa không trung
Không mang lực hút về cùng Đất Đai
Ông bay bay thật khoan thai
Vui riêng thoải mái, đêm dài mặc dân
Bao năm trong ách vô thần
Ông ơi! Cả nước mây phần như ông?
Toàn là đoàn, đảng vô công
Rối nghề, tàn phá Non Sông tứ bề!
Ý Nga *23.12.2016

DOANH NGHIỆP BÁN NƯỚC

Ông To Tát miệng ồn ào ba xạo,
Bà Lớn Lao lời kiêu ngạo thao thao,
Ai cũng khoe *-Ngọt thương thảo với Tàu!*
Ruồi, Kiến đậu nhao nhao khen: *-Hoàn hảo!*
Ý Nga *23.12.2016

Sao Mà Nhanh!

*

TỔNG CỤC TÌNH BÁO?

Cục nào cũng cục trôi sông
Trôi hồ, biển, ruộng... Đại đồng sạch tron!
*

Việt Nam bây giờ mấy khu Chợ Lớn?
Chợ nào Chợ Nhỏ của đồng bào ta?
Đảng đu ba càng giữa Tàu, Mỹ, Nga
Khen: *-Kiềng ba chân vững vàng!* Bất ổn!
Ý Nga *23.12.2016

NOI GƯƠNG NGƯỜI: GIỮ NƯỚC!

Đắn đo do dự điều chi
Mà đi một bước lại ghi chân lui?
Dường như ai muốn đi lùi?
Dường như thiếu Lửa? Tối thui đêm trường?
Vịn tay dò dẫm? Lạ đường?
Xin ai nhớ lấy những gương anh hùng!
Ý Nga *23.12.2016

Anh Thương Em

Đầu năm lập bập tỏ tình
Nhìn em lấp bắp, mái đình đỏ theo
Hai người bập bệu học chèo
Cá trêu đớp bóng phập phều thấy thương!
*

Hồng trao gìn giữ cho hường
Nước khua trong trẻo thơm hương-giữ-gìn.
Á Nghi *22.12.2016

Em Tan Trường Vê

*(Vê V. và các bạn nữ sinh của những lớp C4,
ban Toán, trường NTH, Sài Gòn.)*

*
Đùng đa, đùng đình em về
Lũng la, lũng lảng tóc thề chao vai.
Lả lơ, lơ lửng áo dài
Lửng lơ, lơ lả chân ai theo hoài.
Năng soi hờ hững cặp ngoài
Hững hờ thơ nhận, chẳng tài vào trong*
Lạnh lùng khua guốc thông dong
Ngại ngần họ nổi gót, cong lối mòn

*

Vậy mà thương mãi gót son,

“Hỡi cô tát nước bên đàng
Sao cô lại múc trăng vàng đổ đi?”
Bàng Bá Lân

*

Hỏi thương anh chưa? Đáp: “**Chưa!**”
Hỏi thương anh không? Lơ là nói: “**Không!**”

Người chi chẳng biết lòng vòng
Ươm mầm hy vọng cho lòng bết đau
Người chi nở ác với nhau
Trả lời mau mắn như gàu múc trăng.

*

Cầm gàu tôi quyết chí quăng
Trăng vàng cũng quăng! Lãng nhăng mệt người!
Á Nghi *22.12.2016

Héo hon biệt xứ vẫn còn nhớ thương?
Chút gì bạn có vẫn vương
Tình si khét nắng đoạn đường năm xưa?

*

**-Thương hoài khinh khỉnh để wa
Được mà trở lại: chẳng chừa đi theo!**

Á Nghi *22.12.2016

**Nàng nhận thư của chàng mà chẳng thêm cất
vào bên trong cặp.*

Giỗ Trăng

**-Em không ngon ngọt dải dề
Anh lên cơn giận, vừng vàng giỗ... trăng**

**-Còn thương, dạ vẫn dùng dề
Hãy còn may mắn! Ngừng ngoằng chi anh?**

Á Nghi *22.12.2016

Portland Tháng 12 Có Gì Lạ Không Em

Quả thật là thế! Năm nay Portland có tuyết hơi sớm và lạnh quá trời. Trời lạnh bắt đầu từ thứ tư 12-7-16 tuần rồi và đài khí tượng thông báo sẽ có tuyết ngày hôm sau nên các nhân viên phụ trách Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở đường Powell vội vàng kêu điện thoại cho quý lão trọng và lão bà bà của Nhóm không đi họp ngày thứ năm như thường lệ, để bảo vệ sức khỏe và an ninh cho quý bô lão. Mừng quá! Cảm ơn cô Cang và cô Messisa nhé. Smile!

sinh tình viết vội mấy vần thơ dưới đây:

Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ

Bên song cửa nhìn tuyết rơi nhẹ
Từ trên trời bông tuyết trắng bay bay
Chẳng bao lâu bông tuyết trắng phủ đầy

Quả nhiên, ngày thứ năm là tuyết rơi trắng xóa đầy đường. Học trò con nít thì khoái nhìn thấy tuyết, chứ cha mẹ, ông bà thì sợ con cháu của mình đi học về trong trời tuyết lạnh biết có sao không?

Trời vẫn lạnh dưới không độ F. Phụ quân người viết vội hái hết hồng mềm tính để dành chín cây ăn cho ngon vì sợ rằng trái hồng sẽ bị chín luộc đông đá như đã bị một lần trước đây. Chàng chừa lại một số hồng dòn trên cao để dành cho chim ăn như mọi năm.

Mấy ngày kế tiếp, trời đổ tuyết càng lúc càng nhiều và nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng lạnh. Ngồi bên song cửa nhìn tuyết rơi bay bay trong không gian vắng lạnh thì đẹp lắm. Người viết xúc cảnh

Trên vườn cỏ, trên khóm hoa, khu phố

Nghe đâu đây lời kinh buồn phở độ
Cho kiếp người nay hợp lại mai tan
Như tuyết kia, như hoa nọ sẽ tàn
Khi nắng đến, khi mưa về! Tan tác!

.....

(Thơ Sương Lam)

Nhưng những người “không còn trẻ nữa” như bạn, như tôi đi ra ngoài trời tuyết phải cẩn thận nhé vì dễ bị trượt té thì mệt lắm đấy. Thế mà thứ năm 12-15-2016 vừa qua, vợ chồng người viết lại lấy hết can đảm lái xe từ nhà đến Gold Garden Restaurant ở tận SE 122 Ave để dự tiệc chiêu đãi tất niên mừng sinh nhật 15 năm thành lập ORTB vì chúng tôi không muốn phụ lòng thương mến của ông chủ nhiệm Nguyễn Quang Trung và ông chủ bút Đoàn Kim Bảng. Ủi chào! “Đường đi khó không phải vì ngăn sông cách núi” mà “Khó vì tuyết vẫn chưa tan!” Smile!

Mời xem youtube Cảnh tuyết trên đường đi dự tiệc tất niên 2016 của ORTB

Youtube Portland Tháng 12 Có Gì Lạ Không Em

https://youtu.be/mxziOcj_6c

Trên đường đi, đôi lúc phu quân muốn quay xe về vì đường trơn trượt bởi đông đá. Nhưng nghĩ đến cảm tình của những người mà người viết trót quý mến, thôi thì phải ráng mà đi mà trong lòng hồi hộp quá trời! Đến nhà hàng, người viết thấy đông đủ những người bạn văn nghệ thân quen: BS ND Quang Hoàng, nhà thơ Hàn Thiên Lương, nhà thơ Ngọc Bội, nhà thơ Tâm Nguyên, nhà văn Hà Bắc, họa sĩ Lê Văn Hương, họa sĩ Nhớ Nguyễn v.v... và các thân hữu khác như bác Đông, bác Duyên, bác Sĩ, chú Hà Tịnh, chú Bình và các phu nhân khác nữa.

Thế là tay bắt mặt mừng, thế là đôi lời tâm tình, chuyện vắn chuyện dài về sự thành lập và sống còn của tờ báo sau 15 năm qua kể từ ngày 6 tháng 4 năm 2002. Tờ báo được thành lập từ hoài bão muốn gìn giữ một chút gì tình tự dân tộc Việt Nam, từ ý nguyện phải làm một cái gì đó hay đẹp cho cộng đồng, là tiếng nói của người dân Việt Nam yêu chuộng tự do nơi hải ngoại v.v... mặc dầu những người sáng lập tờ báo ORTB khởi đầu chưa biết gì về kỹ thuật, về kinh nghiệm làm báo nơi xứ Mỹ. Đó là lời tâm tình chân thật của ông chủ nhiệm Nguyễn Quang Trung và chủ bút Đoàn Kim Bảng của ORTB trong buổi tiệc hôm nay. Thế rồi tờ báo đầu tiên được cắt dán, ráp nối lại theo hình thức một tờ báo tường ra mắt ngày 6 tháng 4 năm 2002. Qua thời gian, qua kinh nghiệm, qua ý chí mạnh mẽ của ban biên tập, qua sự cộng tác thiện nguyện của các văn nhân thi sĩ, qua sự ủng hộ của các chủ nhân các cơ sở thương mại, đặc biệt là BS Nguyễn Đức Quang Hoàng, chủ nhân Columbi Medical Clinic và nhất là qua sự thương yêu của các độc giả mà tờ Oregon Thời Báo sống mạnh, sống khỏe cho đến ngày hôm nay với hình thức đẹp, nội dung phong phú, xứng đáng là tờ có giá trị văn học nghệ thuật tại Portland, Oregon. Smile!

Như đã bao lần người viết tâm tình với độc giả ORTB, làm thơ viết văn đối với người viết chỉ là một niềm vui tinh thần thanh nhả sau những giờ phút lo xong việc gia đình, cơm nước cho chồng con, cho cháu nội mà thôi. Vì thế, đối với những nhà thơ, nhà văn ở Portland, Oregon hay ở những nơi khác, người viết xin đứng “khép nép” một bên.

Tuy nhiên, người viết cũng đã cố gắng góp mặt, góp lời với bạn bè văn nghệ của Oregon Thời Báo kể từ năm 2002, bắt đầu là những bài thơ tình cảm xuất hiện ở trang Vườn Thơ ORTB và những bài ký sự, phiếm luận vui vui. Người viết chính thức phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân trên ORTB vào tháng 9 năm 2009

với “nụ cười duyên dáng” xuất hiện trên trang 35 (trang này dễ nhớ con số thật) sau trang Vườn Thơ. Cũng từ đây, người viết chỉ làm thơ lai rai cho vui mà thôi vì để chuyên tâm viết bài cho mục MCTN.

Thú thật, nhiều khi phải thức khuya viết bài mệt thật, nên cũng muốn nghỉ ngơi cho khỏe nhưng vì cảm tình với ban biên tập và độc giả ORTB đã có lòng thương mến người viết, nên “con tầm vẫn phải nhả to” cho đến ngày hôm nay, người viết đã viết được 352 bài viết rồi kể từ tháng 9 năm 2009. Kể cũng vui vui! Còn thì Qué sera! Sera!

Tạ ơn Trời Phật vẫn còn ban cho người viết chút sức khỏe và chút tài mọn để người viết còn có thể tiếp tục tâm tình với quý thân hữu và quý độc giả ORTTB. Smile!

Làm “văn nghệ văn gừng” cũng có nhiều niềm vui nho nhỏ khi người viết “được” hay “bị” nhận diện bởi những độc giả thích đọc mục MCTN của tôi trên ORTB, dù tôi chưa được hân hạnh quen biết với quý độc giả này, trong lúc tôi đi sinh hoạt cộng đồng hay khi tôi đi chợ Việt Nam ở Portland. Hỏi ra mới biết, họ nhận ra tôi vì “cái miệng ưa cười” của tôi. Thì ra, nụ cười cũng “ăn tiền” lắm đấy, bạn ạ! Nụ cười làm cho người khác nhớ đến bạn dễ dàng hơn, làm người khác có cảm tình với bạn hơn là thấy cái mặt “chù ụ, nhăn nhó, khó ưa”. Bạn đồng ý chứ? Tuy nhiên, bạn cũng nên biết lúc nào cần “tung chiêu” nụ cười ra nhé, chứ đừng lúc nào cũng nhăn răng cười thì sẽ bị cụ Nguyễn Văn Vĩnh rầy rà như trong bài viết “Gì Cũng Cười” của cụ nhé. Ngụy lắm đấy!

Các văn nhân, thi sĩ, họa sĩ, thân hữu, có mặt trong buổi tiệc lần lượt được mời lên để “tâm tình nghệ sĩ” hay đề nghị thêm những thay đổi giúp cho ORTB ngày một tốt đẹp hơn về hình thức lẫn nội dung.

Xin cảm ơn Nhóm Chủ trương ORTB đã tạo cơ hội cho chúng tôi được gặp nhau trong tình thân ái.

Xin chúc ORTB sống vui, sống vững, sống mạnh để đồng hương Việt Nam tại Portland và những vùng phụ cận có được niềm vui cuối tuần với tờ ORTB trên tay.

Để đáp ứng tâm chân tình của các cộng sự viên, sự hỗ trợ tích cực của các cơ sở thương mại, hội đoàn, tôn giáo, sự hưởng ứng của đồng hương Việt Nam tại Oregon, ban biên tập ORTB sẽ phát hành Giai Phẩm Xuân Đinh Dậu 2017 vào hạ tuần tháng 1 năm 2017 trong niềm vui chào mừng 15 năm ORTB hoạt động tại Portland (2002-2017). Ban chủ trương rất mong nhận được giúp đỡ của quý cơ sở thương mại và sự hưởng ứng của các văn, thi, họa sĩ, bình luận gia để Giai Phẩm Xuân ORTB 2017 thêm xinh đẹp mỹ miều. Mong thay!

Mọi đóng góp bài vở xin gửi về toà soạn ORTB trước ngày 1-1-2017. Nhớ nhé!

Riêng người viết đã làm xong “bản phận công dân” gửi bài về toà soạn ORTB rồi. Mừng thay! Bạn nhớ đón đọc bài viết của tôi nhé! Xin cảm ơn trước. Smile!

Ngày Giáng Sinh và Năm Mới 2017 sắp đến rồi. Xin Ôn Trên ban phúc lành “Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm” với lời cầu nguyện của người viết được diễn đạt qua bài thơ dưới đây:

Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm

Con của Phật hoặc là con của Chúa
Đều tin rằng có một Đấng Toàn Năng
Dạy con người phải luôn nghĩ nhớ rằng:
“Sống đạo đức, từ bi và bác ái”

Hãy cố gắng tránh việc làm sai trái
Hại bản thân, hại xã hội, nhân quần
Cuộc đời là một bể khổ trầm luân

Gieo chi nữa những đau thương, oán hận!

Nụ cười đẹp quý hơn dòng lệ ngấn
Khi sinh ra ta khóc, mẹ cha cười
Hãy thương yêu, trao đổi nụ cười tươi
Thì trần thế là thiên đường hạnh phúc!

Tham Sân Si đã tạo nên tù ngục
Nhốt con người trong sợ hãi lo âu
Chữ được thua đã tạo mối ưu sầu
Ta không thể sống cuộc đời thanh thản!

Tâm an lạc khi ta không hờn oán
Trí an nhiên khi dứt mọi ưu phiền
Thân an nhàn như sóng cõi thần tiên
Khi ta biết sống an vui thường lạc!

Lời Chúa, Phật như suối từ ngọt mát
Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh
Đề dạy ta sống với một chữ Tình:
“Tình Nhân Loại với Thiện Tâm sẵn có”

Chữ Phúc Đức chúng ta đều hiểu rõ
Khi con người sống đạo đức thiện tâm
Thì phúc duyên là dòng nước chảy ngầm
Mang an lạc, thiện lành cho ta đó!

Sương Lam

Merry Christmas and Happy New Year

Kính mời thưởng thức một youtube về Giáng Sinh và Năm Mới dưới đây cho vui nhé.

We Wish You A Merry Christmas and A Happy New Year 2017

<https://www.youtube.com/watch?v=PrfyrXjuoFM>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN352-ORTB761-122116)

KỶ THỊ!

Miệt thị phụ nữ cách chi
Ông đem câu nói chứng ghi
Xem như là cách đấu lý:

*“Chẳng làm nên trò **trống** gì!
Trò **trống** mới đủ oai nghi,
Trò **mái** chỉ đáng cười phì*

KHẢ Ồ

Ai khen một người: *“**Khả ái!**”*
Mà khoe khả ồ thế sao?
Đâu rồi những lời thanh tao
Không làm người nghe ái ngại?

Lời khen như làm thương mại
Thua xa nghệ sĩ diễn hài.

*Chẳng có gì cần chú ý
Chẳng được chi để nề vì”.*

Thử hỏi người cuu mang ông
Chín tháng, mười ngày nhọc công
Sinh ra, ẵm bồng, nuôi sống
Là **trông** hay **mái** biết không?
Ý Nga *21.12.2016

TA VẪN CHƯA VỀ?

Chiều tà lãng tử về đâu?
Áo nâu trắng tuyết; tóc, râu cùng màu
Gió se con lạnh, thông sào
Định đi đâu đó? Mau lâu kịp về?
*
Nhìn người, lòng chạnh nhớ Quê?
Thương Cha nhớ Mẹ ừ ê cả đời!
Ý Nga *21.12.2016

LẠ LẠ: LẠ... LẠ!

*Mồng Một Tết anh tặng quà là... lạ
Rồi hỏi gì mà lúng túng, lúng ta?
Em trả lời cũng lúng búng, lúng ba
Ngượng ngùng quá, mà lạ: cùng nấn ná!*

*Thật là lạ, một không gian nhàn nhã,
Lựa mướt mà hai tà áo thướt tha
Gió hiên hòa mà sao nóng quá ta?
Đầu lúc lắc, lúc la như khiếm khẩu.*

*Nghe là... lạ, dù đã quen, quen quá!
Người hôm nay sao khác với hôm qua?
Anh nhìn vào mà em cứ ngó ra
Tim là... lạ, nhịp vừa rà rộn rã.
Á Nghi *17.12.2016*

Đúng là nghe bỏ hơi tai
Khoe lòng tự tôn, tự đại.
Ý Nga *21.12.2016

BA DẠY: HỌC MỖI NGÀY

Làm nhiều những việc cần làm
Chân thành, nói ít, thâm trầm lắng nghe,
Khoan dung: thoát tội khất khe
Bản thân: kiến thức say mê trau dồi
Ý Nga *21.12.2016

LỆ MÔ MÊ LỘ?

(Cảm tác nhân đọc:
“*Nợ người một khúc tình tan
Trả em ngày tháng hoang đàng đắm say*”
(Trích bài *MÊ LỘ*, thi phẩm *LUNG NGUYỆT*, của *HƯ VÔ*)
*

Tình tan thì khảy tình tang
Tang! Tang...tang...tính...! Cả làng sẽ vui
Tình tang... duyên dáng, ngọt, bùi
Tình tang xóa sạch ngậm ngùi, xót xa.

Đàn bầu, tranh, sáo... nhịp hòa
Mời *em một khúc*, ơi... à... *đắm say*.
Trả nhau trăm *tháng*, vạn *ngày*
Hoang đàng, bắt xúng đã vay *nợ người*.
*

Hai nhân năm, *nợ* rõ mười
Anh đền em đủ nợ cười trăm năm./.
Á Nghi**

**Những chữ đậm: dùng tất cả 14 chữ trong 2 câu thơ lục bát của Hư Vô*

MÙA GIÁNG SINH NĂM 17 TUỔI

Chị Bông gõ cửa nhà 904B, tiếng con chó con sủa lên ầm ĩ hình như là mừng rỡ hơn là đe dọa và tiếng chân của nó cào cào vào cửa như muốn giục giã chủ nhà mở cửa nhanh cho khách vào.
Chị Bông cảm nghĩ thế vì chị đã quen thuộc với cảnh này, lần nào chị đến con chó con cũng mừng rỡ hơn người chủ của nó.

Chắc Katie đang lò dò với cái walker để ra mở cửa. Cuối cùng thì cánh cửa mở ra cùng với mùi khói thuốc lá được dịp thoát ra ngoài và nhất là con chó con nhảy cồm lên quấn quýt chân chị Bông, người đã giúp nó được hít thở chút khí trời thiên nhiên và mang vào căn nhà chút âm thanh vui vẻ vì hầu như hàng ngày nó cũng sống trong nhà với sự im ắng hay ngược lại là tiếng cãi nhau ầm ĩ kịch liệt của vợ chồng chủ nhà..

- Chào Katie, tôi đến để thu tiền thuê nhà.

Tháng nào cũng thế, vợ chồng Katie đã hẹn chị Bông cứ sau mùng 5 là đến lấy tiền. Mặc dù đã biết trước thế mà bây giờ Katie mới lò dò rút tờ check từ trong túi xách, cái túi xách luôn ở gần chị ta và hí hoáy di chuyển đến ngồi xuống chiếc ghế gần bàn để ký tên.

Chị Bông chờ đợi và liếc mắt ngắm nhìn tấm hình khá to treo bên phải chiếc ti vi, ngay lối cửa vào phòng trong. Đó là hình một thiếu nữ xinh đẹp tươi vui đang đứng cạnh công rào một trang trại, ven hai bên công là những cây xương rồng thấp lá tròn như những bàn tay xòe ra và vươn lên trong màu trời không có bóng mây. Cô gái mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh đen đậm bỏ vào trong chiếc quần jean xanh, một tay cô ôm chiếc áo khoác và một tay cầm chiếc mũ len, những thứ mà cô đã cởi ra để chụp hình.

Nhìn hình ai cũng đoán được nơi đây đang mùa đông, mùa đông của đất trời nhưng là mùa xuân của cô thiếu nữ đang xuân.

Chị Bông nhận ra đây là hình Katie hồi trẻ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy và chị thích ngắm hình này mỗi khi có dịp bước vào nhà.

Katie đã ký xong tờ check. Chị Bông xã giao hỏi thăm:

- Thomas khỏe không? Katie khỏe không?

Là được dịp nhìn Katie nhún vai:

- Anh ta nằm ngủ trong phòng kia kìa, chốc nữa dậy lại đi uống rượu. Nói tóm lại chúng tôi vẫn đủ khỏe để uống rượu và cãi nhau hàng ngày.

Con chó con quen thuộc nhảy lên ghế ngồi thù lù cạnh chị Bông từ lúc nào, chị Bông đưa tay âu yếm vuốt nhẹ nó từ đầu đến đuôi như lời cảm ơn sự chào đón thân thiện này rồi đứng dậy ra về vì không muốn ngồi thêm để hít thêm mùi khói thuốc lá tích trữ đầy trong nhà vào buồng phổi của mình:

- Tôi về nhé Katie. Hẹn gặp sau.

Chị chào cả chú chó con cho công bằng:

- Tôi về nhé cún. Hẹn gặp sau

Rồi chị Bông để ổ khóa sẵn sàng ở vị trí khóa cửa trước khi bước ra ngoài và đóng cửa lại, đỡ cho Katie khỏi phải lê bước ra cửa làm công việc này.

Ngày vợ chồng Thomas - Katie đến ký giấy tờ hợp đồng thuê nhà chị Bông đã mất khá nhiều thì giờ để tiếp họ so với những nhà khác. Sau khi đậu xe, họ từ sân trước bước vào nhà thật chậm chạp, ngày ấy Katie chưa cần dùng tới walker, chị đi bằng những bước chân run tưởng như không có bóng dáng to lớn kèn càng của Thomas bên cạnh thì chị ta đã ngã mất rồi.

Khi hai vợ chồng vào nhà ngồi xuống ghế để ký giấy thì chị Bông mới biết cả hai người đều yếu ớt, không biết vì bệnh hoạn hay tuổi già. Chị Bông tự hỏi hai vợ chồng nhà này ai sẽ nương tựa ai đây?

Họ thuê nhà của chị Bông đã được 3 năm là bao nhiêu lần họ đã cãi nhau, chị Bông không nhớ nổi. Lúc thì Katie kể, lúc thì Thomas kể và lúc thì họ cãi nhau ngay khi có mặt chị Bông, rất tự nhiên thoải mái không chút ngại ngùng, đã thế hết Thomas lại đến Katie quay ra phân bua với chị Bông, coi như chị là trọng tài cho cuộc cãi vã ngang ngửa cân sức của vợ chồng họ.

Thomas nghiện rượu bia, Katie còn hơn thế nữa, vừa thích rượu bia vừa hút thuốc. Kể từ ngày đôi chân run không thể đứng vững nếu không có walker trợ giúp thì Katie hút thuốc luôn trong nhà mặc cho chị Bông than phiền và không hài lòng. Cuối cùng người thua cuộc là chị Bông vì chẳng nỡ để họ dọn đi khi hết hợp đồng, họ hút thuốc trong nhà thì chính họ là nạn nhân của khói thuốc, họ biết thừa điều đó nhưng bất cần.

Hai vợ chồng cùng sở thích mà mỗi người đi uống bia rượu ở một nơi khác nhau, đường ai nấy đi. Thomas lái chiếc xe truck to tướng như vóc dáng của ông ta còn Katie thì gọi taxi chở đi quán bar mỗi ngày... Thomas và Katie đều có chìa khóa nhà riêng để không ai lệ thuộc ai.

Có lần hơn 11 giờ đêm Katie say lướt lướt gọi phone cho chị Bông, đánh thức chị dậy để nhờ mang chìa khóa đến cho chị ta vào nhà vì đã đánh rơi chìa khóa đầu đó mà Thomas thì chưa về.

Chị Bông đã tận tình mang chìa khóa đến, dìu Katie vào nhà cho tới khi biết chắc Katie yên ổn chị Bông mới ra về.

Thomas và Katie đều phung phí tiền bạc và phung phí sức khỏe. Họ đang tự hủy hoại bản thân họ, Katie không nói ra chứng bệnh run rẩy của chị ta là Parkinson nhưng rượu bia thuốc lá và những đêm thức trắng bao nhiêu năm qua cho đến bây giờ cũng đủ làm Katie tiêu hao sức khỏe và nhan sắc. Cả hai vợ chồng đều già yếu trước tuổi.

*****

Hôm nay chị Bông lại có dịp ra khu duplex để lấy tiền thuê nhà của Katie cùng vài nhà khác. Tháng mười hai không gian lạnh đầy mà niềm vui thì rạo rực vì là mùa lễ tết cuối năm. Trước cửa vài căn nhà có treo vòng lá xanh mùa vọng, đèn treo mừng Giáng Sinh giăng mắc bên hiên nhà, mỗi nhà mỗi kiểu giăng đèn kết hoa khác nhau, có nhà còn để hình ông già Nô En to như người thật ngay trước cửa. Chị Bông gõ cửa nhà 904B, vẫn tiếng chó sủa mừng ron và tiếng chân của nó bé bồng rổi rít cào cào lên cửa nhưng lần này chị Bông không đợi lâu vì Thomas là người ra mở cửa.

- Chào Thomas.
- Chào chị Bông.

Chị Bông thấy Katie ngồi ở ghế sofa nét mặt vui vui hơn mọi ngày. Hi vọng lát nữa lời qua tiếng lại Katie và Thomas không nổi câu quát tháo nhau như những lần chị Bông từng chứng kiến..

Thì ra Katie đang ngồi ngắm cây Giáng Sinh mà có lẽ họ vừa mới dựng lên, một cây thông xanh rì thơm tho mùi lá, hình như cũng đủ tạm quên đi mùi khói thuốc lá kinh niên trong căn nhà này. Katie khoe:

- Thomas mới mua cây Giáng Sinh sáng nay, chúng tôi chưa trang hoàng xong.

Thomas đang ngồi viết check cũng xen vào:

- Khi nào xong chắc chắn sẽ là một cây Giáng Sinh đẹp của chúng tôi.

Chị Bông ngỡ ngàng vì lần đầu tiên thấy hai vợ chồng họ tâm đầu ý hợp. Ba năm họ sống ở đây, ba mùa Giáng Sinh đến, nhưng hôm nay chị mới để ý thấy điều này.

Katie vui vẻ nói chuyện:

- Mặc cho lễ Thanksgiving năm nay gà Tây đắt giá thêm 4 xu mỗi pao chúng ta vẫn có lễ Tạ Ôn đầm ấm và bây giờ chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh vui vẻ.
- Phải rồi Katie, tôi ngại nướng gà Tây nên order tại tiệm, những \$69.99 một con gà Tây cơ đấy. Tuy đắt nhưng ăn ngon và nhất là không phải vất vả nướng gà Tây.
- Thế chị Bông sẽ làm gì cho ngày lễ Giáng Sinh sắp đến?
- Katie ơi, thú thật nhà tôi chưa sửa soạn gì cho Giáng Sinh. như nhà Katie đâu. Sao mà hai vợ chồng chị chào đón Giáng Sinh sớm và nhiệt tình thế này.

Thomas ký check xong đưa cho chị Bông rồi đi vào trong nhà chắc là để mặc cho hai người phụ nữ nói chuyện.

Katie bỗng mơ màng:

- Vì đây là cây Giáng Sinh năm tôi 17 tuổi.

Chị Bông bất giác nhìn lên tấm hình cô thiếu nữ mặc quần jean nơi công trang trại và tò mò:

- Katie chụp tấm hình kia năm 17 tuổi phải không?
- Đúng thế, đây là hình chụp khi tôi đến thăm trang trại nhà Thomas.

Con chó con đã leo lên ghế và ngồi cạnh chị Bông từ lúc nào để đợi chị vỗ về âu yếm và y như là nó muốn giữ chị Bông ở lại lâu hơn để nghe chủ nhân nó kể chuyện..

- Tôi và Thomas cùng tuổi và học cùng lớp, trong lớp có nhiều bạn trai thích tôi trong đó có Thomas. Lần đầu tiên làm quen tôi là vào mùa đông, Thomas đã rủ tôi về trang trại nhà anh để đón Giáng Sinh. Anh kể về trang trại đẹp xinh, cha mẹ và bà nội anh sống ở đó, những người mà anh quả quyết là tôi gặp sẽ mến họ. Thế là tôi nhận lời.

Chị Bông thú vị hỏi:

- Bắt đầu cho một chuyện tình vào mùa Giáng Sinh nơi trang trại vùng xa?
- Vâng, chúng tôi từ thành phố San Antonio đến trang trại vào khoảng trưa ngày 22 tháng mười hai, tôi đã xin phép mẹ tôi để đi chơi cho tới sau Giáng Sinh mới trở về, dĩ nhiên là tôi nói dối đi với người bạn gái. Trang trại cách thành phố San Antonio tiểu bang Texas chừng 1 giờ lái xe, tôi háo hức được đến một nơi xa lạ mà tôi từng mơ ước, một trang trại rộng vắng riêng tư cho tôi sống với hoang dã thiên nhiên. Thomas đã không quá lời, mới từ con đường tráng nhựa vắng vẻ dẫn đến cổng trang trại đã làm tôi thích mê, ngay mùa đông lạnh tôi cởi toang áo khoác và mũ len ra để Thomas chụp cho tôi tấm hình...

Chị Bông cũng nôn nao:

- Tấm hình treo tường này chứ gì!. Hèn gì tôi thấy gương mặt Katie thật là vui thích, nụ cười rạng rỡ trong mùa đông...
- Vào cổng, sau một bức tường thấp ghi tên trang trại cũng là mặt tiền của trang trại là một không gian mênh mông của trời và đất hiện ra trước mắt tôi. Tôi đi trên con đường nhỏ, băng mình trong gió lạnh đến ngôi nhà gạch màu đỏ nằm dưới góc những cây sồi to lớn và xanh lá quanh năm, con đường cũng lát gạch đỏ

trước cửa nhà, hai bên cũng có những cây xanh rì trong mùa đông. Trước cửa ngôi nhà có treo vòng lá xanh với chùm nơ màu đỏ. Thomas gõ cửa, cha mẹ và bà nội của Thomas chắc đã được báo trước họ vui mừng đón chúng tôi vào nhà. Căn nhà chỉ rộng 3,000 sqf. mà tôi tưởng như mênh mông lắm, tôi đã hoa mắt vì khắp nhà được chưng bày và trang trí thật thẩm mỹ, những chậu hoa màu đỏ màu tím trên những bàn, trên kệ hay trong góc bếp thật dễ thương. Các phòng khách, phòng bếp lắp nhiều kính để có thể nhìn ra cảnh bên ngoài dù bốn hướng đông tây nam bắc mà tôi tin chắc là mỗi mùa đều có cảnh đẹp đặc biệt của nó.

Tôi đoán cha mẹ Thomas không phải là nông dân chuyên nghiệp, họ sống ở đây vì yêu thích thiên nhiên hoang dã như tôi đã yêu thích

Tôi và Thomas mỗi người được một phòng, phòng ngủ của tôi cũng lắp kính nhìn ra sau nhà một cảnh đẹp như tranh, có con đường lát gạch đỏ bên cạnh một vườn hoa cỏ mùa đông, màu hoa violet tím u uẩn đến rạo rực và thôn thức lòng.

- Ôi... đẹp quá Katie...

Katie vẫn mơ màng:

- Tôi muốn Thomas đưa tôi đi khắp trang trại rộng 40 acres này, chúng tôi đã đi vào workshop, nhà kho, đứng xem chuồng bò với vài con bò ngẩn ngơ bên hàng rào gỗ, khi mỗi chân chúng tôi ngồi xuống những thân cây gãy khô nằm lăn lóc hay ngã nghiêng bên con lạch nhỏ nước trong xanh lạnh lẽo vào mùa đông hay dùng chân bên cái giếng dưới một gốc cây cao mà tưởng như nó là cái giếng trong thần thoại để cho tôi ước nguyện những điều mình mong muốn....

Chị Bông lại buộc miệng:

- Ôi... thơ mộng quá Katie ...

- Chúng tôi đã băng qua những cánh đồng gặt hái xong trước khi mùa đông đến, qua những cánh đồng cỏ với chân trời xa tít tắp bơ vơ, chiếc cối xay gió trên cao, qua hồ nước thiên nhiên xanh thẳm mọc giữa đường như hồ nước từ trên trời hiện xuống, và đi trên con đường đất dài thăm thẳm quanh co, xa xa là những hàng rào thưa ngăn cách với bụi cây rậm rạp đầy bí ẩn làm tôi bỗng sợ lạc lối về nếu không có Thomas bên cạnh.

Thomas đã chế nhạo tôi nhút nhát, nếu tôi mà đến những trang trại rộng mấy trăm đến hàng ngàn acres chắc tôi sẽ hết hào hứng vì mỗi chân và lạc lối. Tôi được biết rằng một trang trại trung bình là vài trăm acres, trang trại nhà Thomas chỉ vừa đủ cho gia đình nhỏ bé của họ một cuộc sống đơn giản riêng tư. Khi Thomas vào trung học cha mẹ đã thuê một căn condo một phòng cho Thomas gần trường học, cha mẹ Thomas thường xuyên từ trang trại lên thành phố San Antonio thăm con và mua sắm luôn thể.

Chị Bông thắc mắc:

- Làm chủ một trang trại hàng trăm, hàng ngàn acres phải giàu có lắm nhỉ Katie?

- Cha của Thomas nói rằng đất đai ở Texas giá rẻ hơn những tiểu bang khác vì không tốt, nhất là vùng phía West và SouthWest. Bên dưới đất, từ San Antonio tới Corpus Christi là mỏ đá vôi dày..

- Tôi lại thích nhìn những cánh đồng khô cằn cây mọc thưa xen lẫn những cây xương rồng...

- Chị nhìn cảnh hoang vu thì thích chứ nhà nông thì chán lắm, đó là vùng đất xấu. Ở nơi đất đai màu mỡ một acres nuôi được 3 con bò thì ở San Antonio phải 10 acres mới nuôi đủ 3 con bò vì không có nhiều cỏ.

Katie tiếp tục kể:

- Cả nhà Thomas chiều chuộng tôi như một khách quý. Mẹ anh bày ra những món ngon cho mỗi bữa trưa hay bữa chiều, còn bà nội anh thì trò tài làm bánh ngọt, Thomas luôn là đứa cháu bé bỏng dưới mắt bà và tôi là bạn Thomas tôi cũng chỉ là đứa trẻ như Thomas mà thôi.

Buổi tối cả nhà quây quần nơi phòng khách chính có cây Giáng Sinh để chuyện trò, lò sưởi được đốt lên cho không khí mùa giáng sinh thêm huyền diệu.

Cây Giáng Sinh trang trí đơn giản mà đẹp lạ lùng, những băng vải đỏ quấn quanh cây Giáng Sinh, trên ngọn cây có hình ngôi sao 5 cánh, dưới chân cây có những hộp quà lớn có, nhỏ có, gói bằng giấy màu xanh đỏ đến vui mắt.

Khuya thì bà nội và cha mẹ Thomas về phòng ngủ, chúng tôi xin phép được ngồi lại để nói chuyện thêm, những tâm hồn tươi trẻ và mộng mơ như chúng tôi có thể thức tới sáng luôn, cả nhà đều hiểu thế và vui vẻ trả khoảng không gian tự do cho chúng tôi..

Không gian càng lúc càng chìm trong im lặng của đêm khuya dù có tiếng cha của Thomas ngáy khá to từ phòng ngủ vọng ra thì cũng là lúc Thomas đột nhiên run run cầm lấy bàn tay tôi tỏ tình, chúng tôi đã trao nhau nụ hôn môi say đắm. Tình yêu đầu đời của chúng tôi bên gốc cây Giáng Sinh....

Chị Bông nín thở hỏi tiếp:

- Tuyệt quá, đôi tình nhân trao nhau nụ hôn nóng bỏng bên cây Giáng Sinh khi ngoài kia gió đông thổi lạnh lùng trong trang trại mênh mông.

- Chúng tôi đã thề thốt sẽ yêu nhau và suốt đời bên nhau, có cây Giáng Sinh làm chứng, mùa Giáng Sinh này cũng là mùa tình yêu của chúng tôi. Sau đó Thomas đã tiễn tôi về phòng ngủ, nhưng anh đã... vào phòng ngủ cùng với tôi và đóng cửa lại. Chuyện gì đã xảy ra chị Bông cũng đoán được rồi. Đêm ấy tôi đã trao đời con gái trinh trắng cho Thomas bằng tất cả niềm rung động và ham muốn của tôi...

Sáng hôm sau dưới mắt cha mẹ và bà nội của Thomas chúng tôi vẫn là đôi bạn trẻ... ngây thơ.

Tôi đã vui hưởng lễ Giáng Sinh cùng họ, đêm 24 đi nhà thờ ngoài thị trấn cách trang trại chỉ 20 phút xe và hôm sau là bữa tiệc Giáng Sinh thịnh soạn với ham dứt lò, sườn heo dứt lò, sausage, khoai tây, súp, sà lách trộn và dĩ nhiên là tráng miệng với bánh cake của bà nội.

Khi chào tạm biệt gia đình Thomas để ra về tôi đã òa khóc vì luyến tiếc. Tôi tiếc một mùa Giáng Sinh thật tuyệt vời nơi đây. Kỷ niệm này tôi sẽ không bao giờ quên.

- Có phải sau này Katie và Thomas kết hôn và chung sống cho đến bây giờ?

- Không đâu, tình yêu tuổi 17 thì mong manh dễ vỡ, chỉ vài sự đối xử không khéo và hiểu lầm chúng tôi đã chia tay nhau ngay khi mới vào đại học. Gia đình tôi rời khỏi thành phố San Antonio về xứ lạnh Minnesota, tôi và Thomas đã mất nhau, quên nhau suốt mấy chục năm trời cho đến khi dòng đời đưa đẩy tôi trở về Texas. Ở thành phố Dallas tôi đã gặp lại Thomas cách đây hơn 3 năm...

Chị Bông khẽ thở dài:

- Sự gặp gỡ quá muộn màng...!!

- Vâng, gặp lại nhau cả hai chúng tôi đều tan nát những giấc mộng đời, cái giếng thần thoại nơi trang trại đã không cho chúng tôi điều ước đẹp, chúng tôi không học hành đến nơi đến chốn, người lấy vợ, kẻ lấy chồng, ai cũng trải qua hai ba lần hôn nhân mà chẳng giữ được hạnh phúc bền lâu. Thomas làm thợ cơ khí cho hãng xe hơi GM, còn tôi chỉ là một nhân viên quèn trong nhà bank đã thôi việc vì sức khỏe. Thomas không có khả năng làm cha còn tôi có hai đứa con cũng như không, chúng tôi lạnh với người mẹ nghèo mạt rệp vì ăn chơi trụy lạc. Thế là hai tâm hồn trong trắng của mấy chục năm xưa và hai tâm hồn đối lạnh tình yêu thương của hôm nay lại hẹn thề chấp nối đi chung đường. Tôi theo Thomas về thành phố Arlington nơi Thomas làm việc cho hãng GM được hai năm thì cũng là thời kỳ hãng GM cũng như vài hãng xe hơi khác làm ăn sa sút thua lỗ phải cho nghỉ việc nhiều công nhân, Thomas đã lãnh một món tiền và ăn tiền về hưu sớm luôn,

- Thế còn trang trại nhà Thomas?

- Trang trại xinh đẹp ấy đã bán rồi. Bà nội và cha Thomas đã qua đời, còn mẹ Thomas hiện nay đang ở trong nursing home, bà bị mất trí nhớ, không nhận ra con trai mình là Thomas nên tuy là còn mẹ nhưng Thomas vẫn không có tình thân nào bên cạnh...

- Đời vẫn chưa trọn niềm vui phải không Katie?

Katie gật đầu:

- Chúng tôi chỉ hạnh phúc ngắn ngủi những tháng đầu tiên, sau đó là liên tục bất đồng ý kiến và cãi nhau. Thomas và tôi đều nghiện rượu bia và mạnh ai nấy đi theo sở thích của mình, có điều là sau khi cãi nhau hay sau khi đi bia rượu về chúng tôi lại cảm thấy cần có nhau để cuộc sống bớt lẻ loi hoang lạnh.

Thì ra thế, sau mỗi lần cãi nhau họ càng cần nhau thêm, sau những lần hoang đàng trở về mái nhà họ lại càng cảm thấy là bến bờ của nhau.

Katie vui vẻ hẳn ra:

- Nhưng dù thế nào mỗi năm khi mùa Giáng Sinh đến chúng tôi đều cảm thấy niềm hạnh phúc trở về y như mùa Giáng Sinh năm chúng tôi 17 tuổi. Thomas và tôi đều ở nhà trang hoàng cây Giáng Sinh, ăn mừng lễ và cùng nhau uống rượu bia, chúng tôi có dịp này để thương yêu nhau.

Chị Bông cũng vui vẻ:

- Chúc mừng Giáng Sinh của vợ chồng Katie mãi mãi là mùa Giáng Sinh năm 17 tuổi nhé.

Chị Bông đứng dậy để ra về, chị như vừa rời khỏi trang trại xinh đẹp nhà Thomas, như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ mùa Giáng Sinh có tình yêu của đôi trẻ. Con chó con cũng vừa tỉnh giấc mơ khi này giờ được chị Bông áp ủ trong lòng. Và như lúc này Thomas đã mở cửa, lần này chị Bông cũng không phải khép cửa giùm Katie nữa, Thomas đã ra để chào tiễn khách và khép cửa lại. Có lẽ Thomas và Katie lại cùng nhau trang hoàng tiếp cây Giáng Sinh.

Người ta có thể sẽ nhớ nhau hoài chỉ một lần gặp gỡ hay một lần yêu thì Thomas và Katie dù cả hai đã phong trần với cuộc đời vẫn không thể nào quên một mùa Giáng Sinh họ đã trao tình từ thuở xa xưa ở cái tuổi cả hai cùng 17 hồn nhiên thánh thiện.

Chị Bông bước ra ngoài sân, không khí lạnh mà trong lành làm chị thoải mái, nãy giờ chị đã hít bao nhiêu là mùi khói thuốc trong nhà nhưng vì mãi mê nghe truyện chị không để ý đến.

Chị Bông hít thở khí trời thêm vài phút nữa mới vào trong xe. Tạm biệt căn nhà 904B, chị vẫn thấy hình bóng cây Giáng Sinh trong đó, thấy một mùa Giáng Sinh tươi vui tràn đầy hạnh phúc yêu thương của Thomas và Katie. hôm xưa và hôm nay.

Nguyễn Thị Thanh Dương

XUÂN NÀY NHỚ TẾT XƯA

(Đọc “Chợ Trời Của Một Thời”

Nam Ký Lục Tinh

Phan Tất Đại tổng hợp chuyển tiếp)

*

Những nhà giáo rời trường đành... mắt dạy,
Đói đêm ngày; công, tư chức... vô lương.
Bầy Trung Ương Quạ Đỏ lượn phố phường
Cả nước đạp xe Phượng Hoàng Tàu Cộng
Ý Nga *18.12.2016

DÂN "BAO CẤP", ĐẢNG CAO CẤP

(Trích tuyển tập BIẾM THI và NÓI LÁI)

*

Cộng “thắng” hay là thua thảm?
Đỏ lòe tung tứ, tụ tam
Chủ nghĩa “Đại Đồng” cả đám:
Mánh mung, tham nhũng, sai lầm.

Luật rừng sinh sôi nảy nở
Học người lạ hoắc, lạ hươ
Cai trị ba lia, ba trợ
Lênh lảng máu tanh màu cờ.

Tiền, quyền triền miên tranh chấp
Độc tài, độc đảng “trung kiên”
Dân mãi thời kỳ “**bao cấp**”
Cao cấp? Hưởng thụ đảng viên!
Ý Nga *17.12.2016

BÁNH XE XÃ HỘI CHỦ NGHĨA

Long ốc vít: Phượng Hoàng* roi cuối băng
Sa Mỏ Vàng: Quạ Đỏ học làm sang
Đảng nhề nhàng, dân “lao động vinh quang”
Trẻ bán mạng, già khói nhang tưởng niệm.
Ý Nga *18.12.2016

LOẠN!

(Trích tuyển tập BIẾM THI và NÓI LÁI)

*

“**Đỉnh cao trí tuệ**” **kính*** **đạo**
Thêm bao súng đạn cho Tàu trở tham
Bãi lầy **tham nhũng** siêu phàm
Hiểm **nham**, thâm **thủng**: Việt Nam đục ngầu
Đặc quyền **lũng đoạn** thông lâu
Loạn quyền, **đứng** đỉnh đỏ màu ăn chơi.
*

Thương cho dân tộc tôi ơi
Trong tay giặc Hán-ngao-đời về đâu?
Ý Nga *17.12.2016
*Kính = biểu [cách nói của người Quảng Nam]

NGẬM MIỆNG ẺN TIỀN?

-Anh ơi! Ngậm miệng sao ăn
Mà anh chưỡi Cộng trùm chần ăn tiền?

*-Vây mà ngấu nghiến liền liền
Dân hiền đời rách, bạo quyền vẫn no
Trẻ thơ lao động: ốc mò,
Thanh niên khổ hạnh cam go xứ người
Để nuôi một lũ Đười Ươi
Ăn chơi, bán Nước, gọi mời, hoan hô
Mở mồm, sao giặc Hán vô?
Cho thuê vĩnh viễn cơ đồ còn chi?
Ý Nga *17.12.2016*

*Xe đạp Phượng Hoàng của Tàu Cộng

TÀU HARMONY OF THE SEAS

Chúng tôi từ vùng Hoa Thịnh Đốn rời nhà lúc 5 giờ đến phi trường Reagan bay đi Fort Lauderdale, Florida, nơi du thuyền Harmony of the Seas đang đậu ở bến cảng chờ đón du khách đã mua vé từ mấy tháng trước. Phi cơ cất cánh lúc 7 giờ nhưng cả nhà đi sớm vì có khi qua kiểm soát an ninh phải xếp hàng rỗng rảnh với cái đuôi dài ngoằn chờ rất lâu mới đến lượt mình. Mùa đông lạnh lẽo, mặt trời mọc muộn, gió thổi vi vu, lạnh ời là lạnh dù mấy mẹ con người nào cũng mặc áo ấm dày, khăn quàng cổ cẩn thận. Các con còn dọa nếu ai để bị lạnh hắt

hơi cảm cúm là du thuyền không nhận. Chẳng cần nhắc nhở tôi cũng chẳng ưa mấy cái ho cảm vặt nên năm nào cũng lo chích thuốc ngừa cảm vào mùa đông. Tuy nhiên cũng không hài lòng cho lắm khi phải rời nhà lúc bên ngoài rét buốt, trời tối om..

Du thuyền sẽ đưa chúng tôi đi vùng biển Caribbean. Thật ra đồng bào vùng Hoa Thịnh Đốn và chúng tôi chẳng xa lạ chi địa phương này nhưng các con thấy tôi muốn đi tàu mới to nhất thế giới, trang bị tối tân nên nhân dịp nghỉ cuối năm cùng nhau đi chung một chuyến. Trên tàu hoàn toàn nghỉ ngơi, chuyện trò, giải trí, không bận tâm việc nấu nướng, giặt giũ hay các việc linh tinh khác. Tôi không biết các vị trẻ tuổi khác có thích đi du thuyền không nhưng các con cháu nhà tôi đều ngán, cho biết không thể ở trên du thuyền hơn một tuần trong khi có mấy vị bằng hữu nghỉ hưu đi du thuyền liền một lúc 4 hay 6 tháng. Một chị bạn cho biết khi tàu ghé bên vài hôm, đêm không nghe tiếng sóng vỗ vào mạn tàu chị ngủ mất ngon. Nhớ lại bao năm qua các chuyến đi du thuyền dài hơn 20 ngày phần lớn khách là người trung niên hay cao tuổi và du ngoạn đường bộ có nhiều khách trẻ tuổi tham dự hơn.

Từ phi trường Reagan, Washington DC bay đến Fort Lauderdale khoảng hơn 2 tiếng. Phi trường này to và đẹp hơn phi trường Reagan và gần bên cảng các du thuyền lớn: Allure, Oasis, Norwegian, Carnival, Holland America,...

Lúc chúng tôi đến phi trường đã đầy khách. Có lẽ phần lớn họ là khách các du thuyền. Một số nhân viên cầm bảng hiệu các tàu: Royal Caribbean, Princess, Norwegian,... đưa cao đề khách nhận cho dễ. Gia đình tôi đi tự túc, kéo hành lý ra ngoài, đón taxi về bến cảng. Nhiều xe lắm. Chiếc nọ đi, chiếc kia đến, tuần tự không ồn ào. Chỉ tốn \$20 Mỹ kim thêm ít tiền tip. Xe chạy khoảng 15 phút đến gian nhà rộng lớn có mấy chữ "HARMONY OF THE SEAS" thật to trước sân. Tôi thăm nghĩ gian nhà to 2 tầng này là trạm nhận khách đến và đi cho tàu Harmony of the Seas, vậy nơi nhận khách tàu Allure và Oasis ở đâu vì 3 du thuyền cùng một hãng Royal Caribbean? Trên đường đến bến cảng và chung quanh phi trường cỏ hoa tươi thắm, màu sắc rực rỡ, nắng ấm chan hòa trong khi vùng Hoa Thịnh Đốn thời tiết lạnh lẽo, hoa cỏ xác xơ, lá rụng trơ cành trông buồn hiu tột nghiệp.

Lúc chúng tôi đến nhà tiếp tân du thuyền, một số đông hành khách cũ còn đứng chờ xe bus đưa đi hay người nhà đến đón. Họ đi ra một cửa, chúng tôi vào cửa khác, trình vé đôi lần như lúc vào phi cơ. Tàu chở 6780 du khách, 18 tầng nhưng họ làm thủ tục lên tàu nhẹ nhàng nhanh chóng. Có lẽ đến 50 quầy làm giấy tờ check-in, mỗi quầy phụ trách một số phòng. Ngoài ra còn có các quầy làm giấy tờ đặc biệt cho những vị mang thẻ kim cương (diamond), bích ngọc (emerald),... Họ được lên tàu sớm hơn người khác. Du khách ngồi chờ nơi phòng đợi thành thang đến 12 giờ mới được lên tàu. Nhân viên vệ sinh đang lau dọn sạch sẽ để đón khách mới. Lúc lên tàu cũng nhanh tuy hành khách quá đông so với các tàu đi biển khác.

Tàu Harmony of the Seas đóng ở Pháp, khởi công từ 9/2013, đăng bộ ở Bahamas, xuống nước tháng 5/2016, có 18 tầng, dài 1188 feet, chiều ngang rộng hơn chiếc Allure of the Seas 1m. Tàu có 24 thang máy,

46 nơi cho xe lăn. Tàu chứa 6780 khách, 2100 thủy thủ đoàn, 1768 phòng balcony, 524 phòng inside,... Về ẩm thực có 25 nơi, 20 bếp trưởng, 222 phụ bếp, 15 người quản lý trông coi 37 quán rượu,....

Nơi công cộng: chia làm 7 khu vực nhưng tôi chỉ nhớ các nơi thường lui tới như Central Park, phòng tập thể dục, Royal Promenade, Board Walk, AquaTheater Pool sâu 17 feet, Royal Theater chứa 1400 người, Studio B nơi dạy và trượt tuyết, phòng triển lãm tranh, phòng giữ trẻ em, phòng chơi game cho thiếu niên, phòng vi tính, đọc sách, chơi cờ. Phòng nào cũng rộng rãi, ghế nệm êm ái. Hai phòng ăn chính ở tầng 3, 4, chứa cả ngàn thực khách mỗi suất vào 18 giờ và 20 giờ. Phòng ăn tự chọn ở lầu 16. Tầng 5 dành cho khách ăn tối giờ giấc linh động (My Time Dining) và các nhà ăn đặc biệt nấu món Ý, Pháp, Nhật, Mỹ,... Khách dùng cơm tối các nơi này phải giữ **chỗ trước và trả thêm tiền.**

Royal Promenade: Tôi thường đi lại con đường nhộn nhịp này. Hai bên đường có nhiều hàng quán, tiệm ăn như Café Promenade cho khách nhâm nhi café, trà, dùng các loại bánh ngọt không mất tiền, xem người qua lại, mở cửa 24/24, cửa hàng pizza, bar rượu, tiệm bán máy ảnh, điện thoại, tiệm mỹ phẩm, nữ trang,... Phòng guest services nằm gần tiệm cafe. Những hôm tàu ra khơi họ còn bày bán các vật thông dụng giữa con đường: ví, nữ trang giá hạ, khăn, nón, đồng hồ, bút máy,... Thiên hạ xúm xít mua đông lắm. Ngoài ra còn có nơi bán rượu và người pha rượu là... người máy (ROBOT). Nơi này nhiều người xem và mua rượu. Diễn hành 2 lần, thuyền trưởng chào đón và tiễn biệt du khách cũng trên đường này.

Xin kể đại khái công việc của 2 chàng người máy. Ai muốn thưởng thức loại rượu nào thì đặt hàng qua computer gần đó. Người máy lấy rượu từ một trong cả trăm chai rượu lật ngược trên trần, bỏ đá vào, lắc đều và trút ra ly đã để sẵn. Tất cả các động tác đều nhịp nhàng khéo léo và vui mắt. Khách xoa xoa thẻ trên quầy, ly rượu tự động chạy ra. Có khi cả hai người máy đều bận rộn, có khi chỉ một người. Ly nào pha xong cũng đầy như nhau. Hay thật nhưng tôi nghĩ nơi này chỉ trình diễn cho khách xem thôi. Các bar rượu khác có người thật pha rượu...

Boardwalk: ban đêm vui hơn ban ngày, ở lầu 6, phần lộ thiên. Nơi đây trẻ em sẽ thích lắm, có carousel, ngồi trên các con thú ngựa, voi, cá, cạp chạy vòng tròn, đèn chớp nháy vui mắt, có tiệm kẹo, tiệm kem. Có tiệm bán hamburger, khoai chiên và bar rượu cho người lớn.

Cuối đường là rạp hát aqua theater với nhiều dãy ghế lộ thiên êm ái. Hai bên sân khấu có màn ảnh lớn chiếu phim ban ngày và các nghệ sĩ trình diễn ban đêm. Hôm nào gió mạnh, chương trình sẽ bị hoãn lại. Kỹ thuật ngày nay thật tối tân. Rõ ràng hồ đầy nước nhưng chớp mắt nước biến đâu mất chỉ thấy sân khấu sàn gỗ, các nghệ sĩ nhào lộn nhún nhảy khô queo, chớp mắt lại thấy các vũ nữ bơi lội, sàn gỗ mất tiêu. Nơi đây họ còn biểu diễn đi trên sợi dây nhỏ xíu. Trò dễ sợ nhất là nhảy từ trên cao 17 mét xuống hồ nước này. Tưởng tượng nếu người trình diễn không khéo, chạm đầu vào thành hay đáy hồ, việc gì sẽ xảy ra? Tôi chỉ xem một lần. Các con cho biết sau đó có 2 người nắm tay nhau từ trên cao phóng xuống hồ cùng một lúc. Thật là trò nguy hiểm, đứng tim, đùa với tử thần.

Trượt Tuyết: Ice Skating ở Studio B có tên “A Journey in Time”, đặc biệt với y phục thời xa xưa, váy xòe rộng thùng thình nhưng vẫn thoải mái nhịp nhàng lướt trên sân băng. Nơi đây phút chốc hóa thành nước xanh lơ với sóng biển ồ ạt. Chớp mắt sàn nước trở lại thành sân trượt băng trắng xóa như cũ.

Royal Theater: Tôi xem Grease The Broadway Musical và Columbus The Musical là hai màn nhạc kịch khách đầy rạp và ở cho đến phút chót.

Lầu 15 có sân bóng rổ cho người lớn, sân golf nhỏ cho trẻ em. Ngoài ra còn 2 hồ lướt sóng (flow ride), một dành cho người mới tập, hồ khác người tham dự chơi giỏi hơn. Những ngày tàu ra khơi, thiên hạ đứng sấp hàng chờ đến lượt mình.

Trò chơi Zipline, đu dây trên không, khoảng cách bên trên boardwalk, và rock climbing tàu cũng được thanh thiếu niên nam nữ hưởng ứng. Tàu có 1 trượt ống (abyss) và 2 ống trượt nước (water slide). Người tham dự chui trong ống dài uốn lượn qua

nhiều tầng lầu gồm nam, nữ, người lớn, trẻ em. Có một cô xinh đẹp tham gia nhiều lần. Cô bắt đầu từ lầu 17 theo ống trượt nước vòng vèo đến trạm cuối xong tiếp tục trở lại tầng 17 sắp hàng đi tiếp. Hồ bơi trên tàu nhiều lắm, cho người lớn và trẻ em, trong nhà ấm áp và lộ thiên mặc gió nắng mơn trớn thịt da.

Central Park: nơi lộ thiên mát mẻ với hoa kiểng cây lá. Theo tài liệu du thuyền nơi đây có 52 cây, hơn 10000 cỏ hoa nhỏ, 2 bức tường trồng cỏ màu khác nhau, tốn 70 tấn đất màu mỡ nuôi chúng tươi tốt. Vào mùa Giáng Sinh họ trang trí thêm những cây trang nguyên hoa đỏ rực rỡ vui mắt. Vườn cây ở giữa, hai bên là nhà hàng ăn uống, quán rượu, tiệm nữ trang,... Trong vườn cây có những băng gỗ hay sắt để rải rác đó đây cho khách ngồi giải khát hay trò chuyện.

Du Ngoạn LABADEE, HAITI: Tàu ra khơi chạy 2 đêm một ngày đến Labadee, Haiti vào 8 giờ sáng. Hôm ấy 91 độ F hay 32 độ C. Mặt trời mọc từ lúc 6 giờ. Ánh bình minh rạng rỡ, nắng sáng reo vui, sóng biển nhấp nhô, trời xanh trong vắt. Hải điều bay lượn vòng theo con tàu. Thiên hạ đứng đây trên boong xem cảnh bình minh. Cảnh vật buổi sáng sao mà đẹp, tôi có mấy câu thơ con cóc xin chia sẻ với độc giả:

Buổi sáng đại dương đẹp biết bao
Trời trong gió mát sóng lao xao
Non xanh nước biếc chim bay lượn
Ước được cùng ai lên núi cao...

Khi tàu đến Labadee, nhìn lên bờ thấy núi cao thấp chập chùng phủ đầy cây xanh, nước trong leo lẻo, cá lội nhõn nhờ dưới chân cầu. Mấy chục năm trước khi tàu đậu ai muốn vào bờ hay trở ra tàu phải đi tàu nhỏ. Nay có cầu rộng rãi bằng xi măng cốt sắt, xe chạy được đưa khách từ tàu vào bờ hay đi bộ tùy ý. Bãi biển Labadee sạch, mịn, nhiều người tắm biển, dù che nắng xanh xanh đỏ đỏ vui mắt chỉ chít trên bãi cát. Ca-nô, tàu nhỏ đậu đầy dưới bến gần cầu tàu. Du thuyền có tất cả 26 tour lớn nhỏ cho khách chọn lựa, giá vé từ \$179 cho 3 giờ đến \$19.75 Mỹ kim cho 1 giờ, leo núi, bơi thuyền, đi parasailing, viếng thăm di tích lịch sử, tắm biển, lặn xuống nước xem cá,...

Lên khỏi cầu tàu có nhiều lối đi, rẽ trái, phải, đi thẳng,... Cảnh vật, nhà cửa, hàng quán, bãi biển, mỗi con đường khác nhau. Chúng tôi rẽ phải, dọc theo con đường nhỏ có núi đá hình dáng lạ mắt, không phải một khối đá phẳng phiu nhưng lồi lõm, cái cao cái thấp dần đến các quầy hàng bán nhiều vật dụng: quần áo thêu, đồ thủ công nghệ bằng gỗ, bằng vỏ ốc, các bức tranh,... Các nghệ sĩ vẽ tranh, chạm khắc trên những miếng gỗ trước mắt chúng tôi. Hàng quán cát vòng quanh sườn và chân núi, nhiều lắm. Người địa phương da màu, nói tiếng Anh. Không biết họ có thổ ngữ riêng không. Đi lòng vòng một chúng tôi ra đến bờ biển nơi có nhà ăn trưa du thuyền. Du khách có thể dùng buổi trưa nơi đây như cắm trại (picnic) vừa ăn vừa thưởng

thức các vũ điệu, âm nhạc địa phương hay trở về tàu tùy ý. Bờ biển phía sau nhà ăn. Thiên hạ ló nhố trên bãi biển, dưới nước. Người lớn, trẻ em, nam nữ. Trên không trung, ngay bãi biển du khách đang tắm có những người đu dây cáp (zipline) từ bên núi này sang mỏm núi bên bờ. Có khi 4, 5 người đi thành hàng ngang trông rất đẹp. Đối diện nhà ăn có tiệm khá lớn so với các quầy hàng bên sườn núi, bán đủ thứ, quần áo, tranh ảnh, nữ trang, vật dụng thủ công nghệ bằng bạc, mây, gỗ. Nơi đây cũng là trạm xe con thoi đưa khách đến và đi từ tiệm buôn ra bên tàu và ngược lại.

Lúc vào, tôi đi bộ theo con đường bên sườn núi ngắn hơn, xem người ta buôn bán nơi các quầy hàng. Lúc về chúng tôi đi xe con thoi chạy ngang qua trạm y tế, tiệm giải khát, tiệm bán dụng cụ thể thao dưới nước, sân chơi và hồ bơi, đài phun nước dành cho trẻ em,... Chúng tôi cũng đi ngang qua rừng thông, nơi người ta căng những chiếc võng cho khách nằm đọc sách, thưởng thức gió biển hay chuyện trò. Gần cầu tàu có mấy gian nhà khá to bán thức ăn uống và trạm hướng dẫn. Con đường rẽ trái tôi không vào nên không biết trong ấy có gì hấp dẫn không.

Theo tài liệu, du thuyền Labadee có 4 bãi biển cát mịn có thể đi chân trần nhưng dưới nước, đôi chỗ có mảnh san hô, tốt hơn là mang loại giày đi nước (water shoes) cho an toàn. Trở lại Labadee lần này tôi thấy có thêm mấy ngôi nhà mái đỏ trên đường đi đến bãi biển. Nơi đây ngoài các cây dù to xanh trắng che nắng còn có những cái giường nhỏ, màn trắng mỏng che chung quanh, gối nệm êm ái, sau khi ngâm mình dưới nước khách có thể ngủ một giấc ngon lành.

Mọi người trở về tàu trước 16 giờ để lại ra khơi đi về hướng Falmouth, Jamaica. Trời xanh, nước biếc, nắng vàng và hải điều quanh quần bay lượn theo con tàu. Mặt trời lặn lúc 18g03. Ánh tà dương nhuộm hồng chân trời xa xa rất đẹp là nguồn cảm hứng cho thi nhân, nghệ sĩ...

Nói chung tàu Harmony of the Seas to như thành phố di động, đẹp, tối tân, có nhiều nơi giải trí, các màn trình diễn hay, phục vụ tốt. Phòng ăn tự chọn vào giờ đông khách có thể phải chờ nhưng bạn có thể dùng điểm tâm nơi khác như phòng ăn chính ở lầu 3 hay solarium lầu 15 hoặc central park lầu 8. Khen chê tùy ý mỗi người. Thuyền trưởng cho biết tàu đầy khách và có 62 quốc tịch trên tàu.

CHÚC MỪNG GIÁNG SINH

*Xin kính chúc: bao người trong bệnh viện
Được bình yên, bệnh tan biến, sớm về
Từ thôn quê đến thành thị no nê
Được một bữa Chúa vỗ về an ủi.*

GIÁNG SINH NGUYỆT CẦU

Chón rừng núi những tù nhân lùi thối
Được ngày vui có bè bạn tới lui
Ngực tôi thui lộ ánh sáng mặt trời
Chuyện thêm LỬA để rèn trui ý chí.

Chúc nam nhi đang cùng đường quân trí
Sẽ làm chi và nghĩ được cách gì
Tự cứu nguy dưới thống trị hồng kỳ
Hưởng ơn Chúa giáng sinh vì trần thế.

Chúc toàn thể phường hề đang chễm chệ
Hút máu xương dân tộc: sớm quay về
Thoát u mê, trốn tận rễ Mác, Lê
Học tử tế với người dân ngoan đạo.

Ý Nga

CHỈ MỘT LẦN THÔI!

(Viết cho Ghe-Không-Số, 41 Người, nhập trại
Songkhla, Thái Lan 15.1.1980)

*

Gần cuối năm rồi anh biết không?
Đếm hoài, em cứ đếm trong lòng
Tám mươi và mấy lần "mười" nữa?
Cứ đếm để mòn... niềm mỗi mong.

Gần Giáng Sinh rồi anh biết chẵng?
Tung-bình phở xá hoa đèn giăng
Người người mua sắm vui như Tết
Một kẻ âm-thầm đốt nén nhang.

Cứ nhớ hoài thôi chuyện sấm màu
Cả thuyền ngo-ngác, nát niềm đau
Môi khô con trẻ chờ giọt nước
Mắt ướt ngoại già trông Chúa, Cha.

Biển lặng thuyền dừng, người sóng xao
Trùng dương dậy sóng, người thì-thào
Trối nhau lời cuối không hơi thở
Nước biển mặn như... nước mắt trào.

Đêm ấy cũng là đêm Giáng Sinh
Cướp cười, cướp nói, mình làm thỉnh

Noel lấp lánh ánh vàng,
Đèn hồng, xanh, đỏ trên Cành Thông Reo.
Rộn ràng náo nức, đèn treo,
Không gian rực rỡ, ánh sao trên trời.
Ôi! Chúa Giáng Sinh Ra Đời,
Dem bao ước vọng, muôn người chờ mong.
Mừng Chúa Giáng Thế, Đêm Đông,
Nghìn lời cầu chúc, ước mong điều lành.
Cầu cho cuộc sống yên bình
Cầu cho hạnh phúc gia đình an vui.
Cầu cho tình thắm lứa đôi,
Cầu cho ước mộng đời đời nở hoa.
Cầu cho yên ấm quê nhà,
Cầu cho lúa chín, mận mà tình quê.
Mong sao vẹn chữ "Hẹn Thề"
Năm Châu, Bốn Biển, ta về bên nhau.
Tình nồng ấm áp quên sầu,
Mừng Chúa Giáng Thế...
...Nguyện Cầu... Thiết tha...!
Phạm Thị Minh Hưng

TẶNG EM ÁO LỤA VÀNG

Ừ thì em thích áo lụa vàng
Màu vàng hoàng yến đẹp kiêu sang
Hoàng lan xinh xắn lung linh nắng
Rực rỡ Cúc Mai, xuân dịu dàng...

Đừng yêu lá rụng úa chiều thu
Trái đầy ngõ vắng dầm sương mù
Hoàng hôn lặng lẽ buồn thương nhớ
Yêu chi vàng nắng hạ...Ve ru!

Em phơi áo lụa nắng bên sông
Nồn nà vàng mượt sợi tơ trong
Hai vạt phất phơ chiều gió lộng
Làm khô duyên ai - Phận long đong...

Nhìn nhau nước mắt hòa trong máu
Một Giáng Sinh thôi! Một hải trình!

Ý Nga

DẦU TÌNH CẠN KHÔ

Buồn buồn, nhớ nhớ, thương thương
Đèn tình leo lét, thê lương, ngậm ngùi
Hắt hiu soi bóng sứt sùi
Khi không, khi không sao với dầu tình?
Á Nghi

LỜI HỨA NĂM XƯA

(Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015)

*

Ngồi bên triền bấp ven sông
Gió lùa hiu hắt mênh mông hương nồng
Thương nhau, duyên chẳng vợ chồng
Bôn ba chiến trận, tay không, lính buồn
Vài ngày phép, ngăn cản con
Làm sao hỏi cưới cho tròn tình em?
Yêu em mà dạ rồi rem
Chỉ ngồi tâm sự thâu đêm rồi về
Trả em lại nét chân quê
Chiến binh: bốn phận nặng nề vai mang
Bao giờ chiến sử huy hoàng
Rồi anh sẽ hẹn rước nàng theo anh.
Em ơi! Khoảng cách mong manh
Trái tim son sắt kết thành kim cương!
Hãy chờ đợi! Hãy yêu thương!
Đẹp xong giấc đỏ, ruộng nương vun trồng

*

Ai ngờ cùng khổ “đại đồng”
Ai ngờ chẳng được chung lòng sắt son
Mất nhau, dạ cùng héo hon
Chung dân tộc khóc. Ai còn cười riêng?
Á Nghi

Tặng em yêu lụa vàng hoa cải
Dải lụa mềm vắt vẻo sương mai,
Loài hoa thơm ngát đời Việt Bắc,
Chào xuân vàng rực Tháng mười hai...
Phạm Thị Minh-Hung

HỌC TRÒ NGOAN

-Em buồn, sao nói “**Hồng sao!**”
Hồng sao, sao khóc? Nhìn nhau hồng... thèm
Trái tim anh vốn yếu mềm
Hồng sao mà trốn mấy đêm, mấy ngày?

-**Tim ai rắn, mạnh thua “Thầy?”**
Em mua một trái mà thay cho rồi
Người Ta lộn xộn, lối thôi
Em đau đớn quá! Biết ngồi học ai./.
Á Nghi

NHỮNG GIỜ PHÉP CUỐI CÙNG

(Cảm tác, nhân đọc đặc san **BÁT KHUẤT** “Hội Ngộ 2015”, của Khóa 8/72 B + C TB/TX)

*

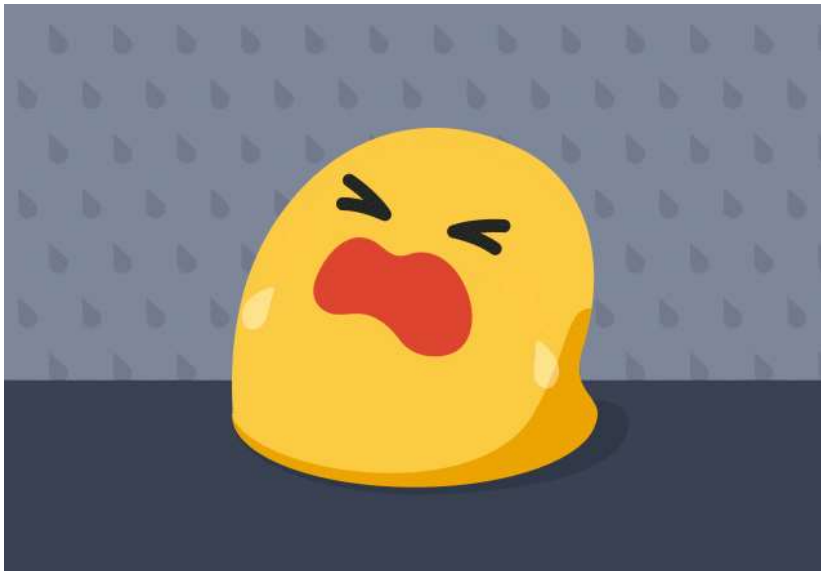
Ngày qua, phép ngăn bay nhanh
Đáy sao hờn giới để anh buồn hoài?
Lính buồn, trời đất ra oai
Mưa to, lũ lụt, muôn loài khổ lây
Đáy, đây đừng đâu ở đây
Chiến trường khóc liệt khuấy rây đã lâu
Đây còn đây, Đáy ở đâu?
Á Nghi

DÒNG “DU” LỆ

Nắng rồi! Đừng bắt đố mưa
Giận chi từ sáng tới trưa chưa chừa?
Hỏi anh đã muốn chừa chưa?
Sáng trưa mặc kệ, lệ... thừa nhỏ đâu?
Á Nghi

CàM RàM-Cự Nự-Cần Nhàn-Biết Rồi Nói Mãi

Hình như cả phe quý ông lẫn phe quý bà đều có “kinh nghiệm đau thương” về cái tật hay cảm ràm, cự nự, cần nần v.v. “không đáng yêu” này đây nhỉ?!

Khi mới yêu nhau thì cả hai đều bảo rằng đó là “mắg yêu” cho có vẻ tình tứ đôi chút, chứ bây giờ sau khi lấy nhau mấy chục năm rồi thì những từ ngữ nói trên đã “làm khổ nhau không ít” cho những người trong cuộc.

Thật đấy, không gì khổ cho bằng phải ngồi lắng nghe những câu nói đi nói lại nhiều lần về một câu chuyện nào đó hoặc là ngồi nghe người khác nói những lời mà mình không

muốn nghe vì những lời nói đó chẳng êm dịu, chẳng vui vẻ tí nào. Bạn có đồng ý với tôi chẳng?

Quý ông thường nói rằng: “Đàn bà ưa nói nhiều, nói mãi không ngừng”.

Chưa chắc hoàn toàn đúng đâu nhé vì có nhiều lý do để quý bà phải nói nhiều nói mãi khi nàng phải nhắc đi nhắc lại lời yêu cầu chàng làm giúp một chuyện gì đó mà chàng đã quên không làm hoặc nàng phải đợi một thời gian khá lâu, chàng mới chịu làm cho nàng.

Cũng có ông đã đòi bán nhà, chia đôi tài sản để chàng về Việt Nam cưới “bồ nhí” hay cưới “người đẹp chân dài”, đến khi bị bồ nhí hay người đẹp đá văng ra, hết tiền rồi mới quay đầu trở về với vợ cũ thì thử hỏi có bà vợ nào mà không cự nự, cần nần ông chồng “cà chớn” như thế.

Người viết sinh hoạt nhiều trong cộng đồng nên cũng đã gặp nhiều bà đến tâm sự và than thở về ông chồng như chuyện vui tếu tếu dưới đây:

Trước và Sau ngày cưới

Trước ngày cưới:

- Chàng: Thật tuyệt vời! Cuối cùng thì giờ phút anh mong đợi nhất cũng đã tới!
- Nàng: Em phải ra đi à?
- Chàng: Không. Thậm chí em đừng bao giờ nghĩ tới điều đó!
- Nàng: Anh có yêu em không?
- Chàng: Tất nhiên rồi!
- Nàng: Anh có phản bội em không?
- Chàng: Không! Sao em lại có ý nghĩ đó cơ chứ?
- Nàng: Anh sẽ hôn em chứ?
- Chàng: Đương nhiên.
- Nàng: Anh sẽ đánh em chứ?
- Chàng: Không bao giờ!
- Nàng: Em có thể tin anh được không?

Sau ngày cưới

Hãy đọc từ dưới lên

(Nguồn Suru tâm trên internet –Không biết tên tác giả nhưng cũng xin cảm ơn tác giả câu chuyện tếu này-SL)

Mà quả thật như thế, ngày nào có nhiều ông tò tò đi theo sau quý bà sau giờ tan trường, “anh theo em về” đến tận nhà nàng, len lén đưa thơ tình cho em đọc. Nàng cảm động quá. Rồi nàng cho phép chàng được phép đi ngang hàng với nàng làm hôn lễ nơi giáo đường. Một thời gian sau, những đứa con ra đời, chàng đi cách xa nàng hơn, nhiều khi đi trước nàng và còn quay đầu lại cắn nhần, cự nự nàng nữa chứ! Thật tội nghiệp và đáng thương cho phận đàn bà quá nhỉ!

Lại có nhiều ông bạn văn nghệ than thở rằng: “Bây giờ quý bà lại hay bắt nạt chồng, sai bảo chồng phải đi chợ nấu cơm, không còn vâng lời, dịu dàng với chồng như ngày xưa, mà lại hay cự nự, cảm rảm” vân vân và vân vân ...

Thật tình thì có một số rất ít phụ nữ Việt Nam đã “ăn hiếp” chồng như thế, chứ đối những phụ nữ thuộc thế hệ người viết được giáo dục theo đạo đức văn hoá Việt Nam ngày xưa thì vẫn ản ản, nhường nhịn, chiều chồng thương con, làm tròn bổn phận một “nội tướng” trong gia đình. Thật đấy! Smile!

Bây giờ mấy ông lại thường hay cự nự, cảm rảm không thua gì quý bà đâu nhé, nhất là khi quý ông đã nghỉ hưu rồi có thể vì quý ông “hườn” quá, vì men tình phai nhạt, vì sự thay đổi các kích thích tố trong người, vì sự thay đổi tâm tính của tuổi già, và cũng vì gặp bà xã thường xuyên hằng ngày v.v... nên mọi việc gì bà xã lãnh đủ hết ráo!

Người viết cũng thường tâm tình và khuyên nhủ quý bà rằng: “Nhẫn nhịn, im lặng, tìm một việc gì làm cho vui mình ích người là tốt hơn là cãi cọ hoài, mệt lắm!”

Ngày xưa, người viết cũng hay cãi cọ với phu quân, nhưng càng lớn tuổi, càng hiểu đạo thì càng cố gắng bớt dần những chuyện cãi cọ lời thô nữa vì Đức Đạt Lai Đạt Ma có dạy: “Hãy nhớ rằng *Im Lặng đôi khi lại là câu trả lời tốt nhất*” và “*Hạnh phúc không phải là điều tự nhiên mà có. Nó đến từ những hành động của chính bạn.*” Thôi thì cả hai vợ chồng ráng nhịn nhau cho cuộc sống gia đình có hạnh phúc, bạn nhé. Smile!

Dĩ nhiên, người viết cũng chỉ là một kẻ phàm nhân không thể một sớm một chiều mà có thể buông bỏ hết mọi sân si, phiền não. Chỉ cần có sự cố gắng mỗi ngày bớt một chút những điều phiền muộn trong lòng, chế ngự được sự nóng giận thì vẫn tốt hơn là không

làm gì cả.

Người viết cũng tự tâm tâm niệm niệm một mình:

***“Tôi nhịn không phải tôi hiền
Mà tôi không muốn nào phiền vào thêm”***

(Thơ Sương Lam)

Người viết đọc những điều hay hay này từ một email của người bạn gửi đến, xin được chia sẻ cùng bạn nhé:

“Ba điều phải luôn ghi nhớ

- 1- Chuyện nhà không có đúng hay sai, mà chỉ có hòa thuận hay bất hòa.
  - 2- Đàn ông, đàn bà đều có thể xây nhà, nhưng đàn bà mới tạo ra tổ ấm.
  - 3- Tình yêu là thứ không thể mất đi, có thể hồi sinh bằng việc nhớ và chăm sóc nó mỗi ngày.”
- (Nguồn: email bạn gửi. Cảm ơn Ngọc Chính)

Và một trích đoạn trong bài viết “**Vợ chồng, không duyên không gặp, không nợ không đến**” được đăng trong Blog Hương Xuân 2016. Xin mời bạn đọc nhé.

“.....Xét về nghiệp quả nhân duyên, bên nhà Phật cho rằng vợ chồng là duyên, không có duyên sẽ không gặp, không có nợ sẽ không đến.....”

Bên nhà Phật giảng rằng, chấp nhận là có thể chấm dứt được nghiệp này. Cho nên, người vợ và người chồng đều nên về nhà giữ tâm bình tĩnh, chấp nhận người bạn đời của mình.

Người phụ nữ được gả cho người đàn ông nào thì đều là mệnh của mình. Người mà hôm nay mình gặp đều là đã có trong mệnh rồi, đều là nhân gieo trồng từ kiếp trước nên ngày hôm nay mới nhận được quả như vậy. Đàn ông cũng vậy, không nợ sẽ không đến.

Cho nên, trong gia đình, vợ chồng đừng nên trách mắng nhau bởi vì như vậy, nợ kiếp trước chưa giải quyết xong lại tăng thêm nợ ở kiếp này, tức là “*ngiệp cũ chưa hết lại thêm nghiệp mới.*”

Hãy đối xử tử tế với nhau để hóa giải nợ kiếp trước.

Nhà Phật có câu: “**Chúng sinh là bình đẳng.**” Người chồng hay người vợ không phải là tài sản riêng của mình, chỉ là có một đoạn nhân duyên với mình ở kiếp trước, kiếp này đến để kết thúc đoạn nhân duyên đó mà thôi.

Duyên tận duyên tán, tất cả sẽ phân ly. Đừng oán trách người chồng hay người vợ của mình mà hãy trả giá, bỏ công sức ra nhiều hơn, lắng lẽ giúp đỡ người kia nhiều hơn ngay bây giờ, bạn chắc chắn sẽ nhận được quả ngọt. Phàn nàn người khác cũng chỉ là tự làm hại mình mà thôi.

Theo [Secretchina](#), [Daikynghuyenvn](#)”

(Nguồn: đọc trong Blog HươngXuân 2016- Cảm ơn Caroline Thanh Hương)

Xin mời bạn đọc thêm bài viết dưới đây do người viết sưu tầm trên internet đem về đây chia sẻ với quý bạn, thay cho lời kết bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Người phụ nữ chính là phong thủy của gia đình

Một gia đình nếu muốn có được hạnh phúc, bình an, thế hệ tương lai có thể thành tài. Tất cả những thứ này đều có quan hệ mật thiết tới mọi hành vi của người phụ nữ làm chủ trong gia đình. Đối đãi với người chồng và con cái trong gia đình như thế nào, đều liên quan rất lớn.

Người phụ nữ có tâm và thân ngay thẳng, nhân từ, tốt bụng, sẽ mang lại cho gia đình và thế hệ tương lai phúc đức vô tận, giúp tránh những điều không tốt hay tai ương cho gia đình.

Nếu như bà chủ trong gia đình có những tư tưởng xấu trong tâm, hành vi sai trái, không có lòng hiếu kính cha mẹ, gian dâm nghịch lý... sẽ làm cho gia đình mất đi sự an định, không chỉ gây nguy hại cho bản thân mình, mà còn mang lại tai họa cho gia đình.

Vì vậy, người xưa thường nói: **“một người phụ nữ tốt sẽ mang tới thịnh vượng cho ba thế hệ, người phụ nữ xấu sẽ làm hại đến ba thế hệ”**.

Người phụ nữ ăn mặc sạch sẽ, chỉnh tề nhà cửa sẽ thường xuyên ngăn nắp, gọn gàng. Ngược lại, người phụ nữ ăn mặc nhếch nhác, cầu thả thường sẽ biến căn nhà thành một mớ hỗn độn, bừa bãi, khiến cho tâm trạng cũng không được thoải mái.

Người phụ nữ hay kì kèo tính toán, bụng dạ hẹp hòi, hay sinh chuyện thì gia đình sẽ không có ngày nào được bình yên. Ngược lại, người phụ nữ mà tâm tính thoải mái, rộng lượng, thông tình đạt lý, tài vận của gia đình chắc chắn sẽ thịnh vượng, già trẻ lớn bé trong nhà đều có được sức khỏe tốt.

Người phụ nữ tốt, không phải là về sắc đẹp, mà là một trái tim đẹp.

Một người vợ tốt, không phải là về ngoại hình, mà là về nội tâm.

Một người phụ nữ đức hạnh, tuổi càng cao thì trông lại càng phúc tướng.

Người phụ nữ mà không có đức hạnh, càng về già, càng xấu xí hơn.

Một gia đình cần dựa vào người phụ nữ thấu tình đạt lý thì việc kinh doanh của gia đình mới sớm có ngày thành công!

Gia đình mà có người phụ nữ mới được gọi là một gia đình đầy đủ.

Có người phụ nữ, gia đình mới có được tiếng cười và hạnh phúc lâu dài!

Chồng và con, một người cần bàn tay chăm sóc của người vợ, một người cần sự yêu thương ân cần của người mẹ!

Có thể nói:

Người đàn ông như cột trụ của ngôi nhà, là xương sống chính. Còn người phụ nữ, chính là phong thủy, vận khí của gia đình!

Xin mời quý anh chị xem youtube “Đạo quanh và sinh hoạt trên tàu Allure of the Seas - Ngày thứ 2 ”cùng với Nhóm QGHC2016 của người viết cho vui nhé. Smile!

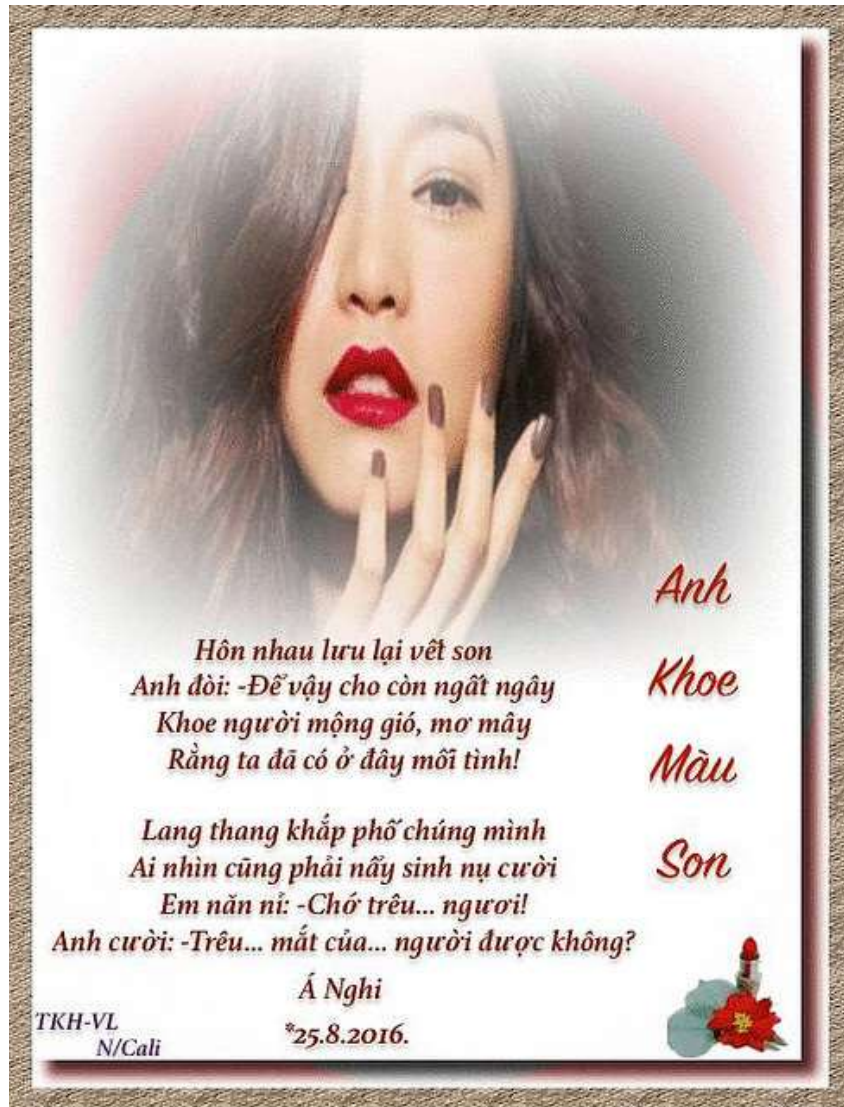

Youtube Allure Of The Seas- Họa Mặt QGHC 2016- Ngày 2
<https://youtu.be/85h4ouem9Ec>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 351-ORTB 760-121416)

TỰ TÁNH NHƯ NƯỚC TRONG SÔNG (Tặng H. Thuý, S. Khuê, Đ. Dung)

Mặc cho ngàn vạn người gán
 Nước sông không đầy không vơi
 Giống như bên trong tự tánh
 Không thêm không bớt. Vô lời.

Mặc cho tràn ngập rác rến
 Lênh đênh theo gió nổi trôi
 Tự tánh vô bờ vô bến
 An nhiên vô trụ nơi nơi.

Mặc cho thuyền trôi xuôi ngược
 Nước luôn tuôn chảy theo dòng
 Tự tánh chẳng phân sau trước
 Mê mê chấp có chấp không.

Mặc cho hoa trôi bèo giạt
 Thủy triều sức hút ánh trăng

Tình Oĩ Trở Giác Xuân Nồng

Giot sương rây rức hôn hoàng
 Trong chiều hấp hối mơ hoang
 Cung thương dịu dàng nỗi nhớ
 Tình oĩ âm khục ly tan.

Gió buốt theo cơn mưa mau
 Thánh thót nhịp rơi xanh màu
 Xuân sẽ về trên lá biếc
 Thu tàn đông đến xôn xao.

Lá vẫn rơi đầy tiếc thu
 Mưa vẫn giăng màn âm u
 Ngõ nhớ sương mù giăng kín
 Bờ thương tiếc nuôi thiên thu.

Trong mơ hôn say tỉnh thức
 Giác sum vầy ai có hay
 Thời gian có tàn phai mộng
 Vẫn nụ hôn đầy gửi gió mây.

Tự tánh vốn luôn bất diệt
Ngộ rồi vô niệm thường hằng.

Mặc cho mưa-nắng nóng-lạnh
Ngày đêm nước chảy không ngừng
Tự tánh vô hình vô ảnh
Nhưng, như tia chớp sáng trưng.

Mặc cho ngăn đê đắp đập
Nước vẫn cuộn cuộn tung hoành
Tự tánh **chân như** rất thật
Bản lai diện mục * hiện hành.

Kiều Mộng Hà

Austin Dec 14-2016

*Khuôn mặt có trước khi được sinh ra.

LẠ ĐỜI!

Rửa tiền, buôn lậu khắp nơi
Sao dân nghèo rớt mòng tơi? Lạ đời!

Đảng viên được sống thanh thoi,
Sao dân phải chết đất trời xa xăm?
Tại sao cả nước hờn căm?
Tại sao giặc đến, ngấm tằm tật nguyên?

Trung Ương: ngân sách rỗng **tiền**
Lấy đâu mà **rửa**? **Rửa**, chuyện đi đâu?
Ăn đâu đảng chẳng đi đâu
“*Công nông tiên tiến!*” Đảng? Hầu phía sau!
Khi cần: công bạc chạy mau
Ngược chiều cả nước, rủ nhau làm giàu.
Ý Nga

THÁNG MƯỜI HAI MÙA HOA CẢI

Tôi tương tự một loài hoa dân dã,
Tháng mười hai mùa hoa cải gọi mời,
Cứ đong đưa đùng bay mắt hoa ơi,
Đùng theo gió bay về trời xa lắm.

Không về phố chợ cho người mua bán,
Ai yêu hoa thì hãy đến nơi đây,
Tôi gặp mùa hoa ở cuối chân mây,
Hoa cải vàng trên cánh đồng vô tận.

Gió chuyền mùa đông trời se se lạnh,
Đi trong sương mù chợt thấy hoa vàng,
Tưởng xa xăm khi tôi mộng thiên đàng,
Hóa ra thiên đàng ở ngay trước mặt.

Hoa không trang điểm hội hè đình đám,

*Mai một có về người hời!
Mưa hờn nắng vẫn bên song
Dấu hạnh hao chẳng phai lòng
Tình ơi trở giấc xuân nông có nhau...
Ngọc Quyên*

TIỀN NGƯỜI DU HÀNH

Anh đi Đông, Bắc, Nam, Tây
Em về hóng gió hây hây, tuyết buồn
Thông cao: nước đá lệ tuôn
Đường trơn như mỡ, xe luôn lách nhau
Chúc anh vui về trên tàu
Em không lẽ để theo sau làm gì!
Á Nghi

ĐI ĐI!

Cái nghèo đeo đẳng làm chi
Bao nhiêu năm, đã đuổi đi, cứ về
Bám hoài thiên hạ xúm chề
Chúng mình không xứng. Khổ ghê là nghèo!
Nhà người ốm tèo tèo tèo
Theo hoài lẽ để, nhăn nheo cả người
Đi đi! Để lại nụ cười!
Ý Nga

CHIẾC BÓNG CHIỀU

*Chiếc lá cuối cùng cũng vội bay
Cho cây buồn đứng nhớ thương hoài
Dõi theo cánh gió vô thường thổi
Những đóa hoa kia nhan sắc phai.*

*Vết nắng tàn thu níu lá vàng
Cuốn theo chiều xuống héo dung nhan
Ai mang những áng mây màu nhớ!!!
Phủ xám bầu trời đang chịu tang.*

*Lữ khách xa nhà bước lướt nhanh
Bên rèm buông hy vọng mong manh
Người ơi đâu biết bao thương nhớ...
Hôn mãi còn mơ gặp lại anh.*

*Những ngày tháng cuối nuôi sang năm
Có những cơn mưa vừa ghé thăm
Khi kỷ niệm xưa bất chợt đến
Kéo theo chuỗi hồi ức xa xăm.*

*Ai mãi sắm soi **chiếc bóng chiều!!!***

Hoa mọc hồn nhiên trên khúc đường quê,
Bên bờ sông vắng hoa cải vàng mơ,
Cánh bướm chập chờn thành câu thơ đẹp.

Thơ có sẵn tôi không cần ghi chép,
Ngõng cải vươn cao khoe những đóa hoa,
Đang mùa đông tôi cứ ngỡ xuân về,
Không gian tĩnh tự tuổi vừa mười tám.

Tôi thả tóc gió hôn từng sợi tóc,
Tôi mời gió phát phơ tà áo bay,
Tôi gọi mùa sương của tháng mười hai,
Cùng tôi chào đón một mùa hoa cải.

Hoa đẹp thế nhưng tôi không nở hái,
Đời có gì là riêng của mình đâu,
Chia với thế gian khoảnh khắc tâm đầu,
Tình tri kỷ vì một mùa hoa nhé.

Mùa hoa ngán ngủ nên tôi vội vã,
Hôm nay yêu sợ mai sẽ phai tàn,
Đi giữa rừng hoa tôi mặc áo vàng,
Hoa cải về trời tôi buồn ở lại.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Vọng Nhớ Chiều Đông

Hơi sương mờ ảo tình thư
Lá thu sao vội giã từ
Đông về mang niềm hiu quạnh
Tâm hồn đơn lạnh trầm tư.

Lối xưa nhà nhạt đêm đen
Canh trường vương vấn hương quen
Ngậm thơ tóc huyền buông xả
Mộng mơ êm đêm sao quen.

Hoài thương đôi nét tinh anh
Dáng gầy bên trời thiên thanh
Vạt nắng nhớ nhung áo trắng
Dịu dàng tình đẹp mong manh.

Tiền thu lá úa chơi vơi
Phượng vàng nghiêng bóng bên trời
Ngậm ngùi hai bờ ly biệt
Xuân thi về đâu, xa vơi.

Đêm mơ hơi ấm vòng tay
Thuở nào quán quýt tà bay
Hương tóc dịu mềm nỗi nhớ
Trăng ngà sương lạnh tình lay.

*Gió mang lạnh đến, cánh điều hiu
Chim kêu thiếu bạn nghe thê thiết
Mưa vẫn rơi rơi... tí tách đều.*

Kiều Mộng Hà

ĐỪNG ĐI THU OI

Thu ơi đừng bỏ ta đi
Lá vàng lá đỏ thâm thì với thu
Rừng thu lá đẫm sương mù
Thương bao lá úa vì vu gió chiều.

Đừng đi vội nhé dấu yêu
Mình ta ở lại phiêu diêu điệu buồn
Bước trên lá mục sâu vương
Cõi tình se sắt tiếc thương mỗi mòn...

Đừng đi bỏ lại cô đơn
Mong manh nắng sớm dỗi hờn hoàng hôn
Thu đừng đi nhé - tình buồn
Con đường kỷ niệm lối mòn lẻ loi...

Đừng đi bỏ lại tình tôi
Tháng ngày héo hắt chơi vơi thần thờ
Thu đi ngàn nỗi bơ vơ
Sầu thu hồn chợt dại khờ tiếc thu.

Phạm Thị Minh Hưng

TÌNH KHÚC MÙA ĐÔNG

*Môi em lạnh, anh tình yêu thánh hoá
Đưa em về từ thế giới thần tiên
Trong cơn mê em quên hết ưu phiền
Trong say đắm... em thành người khác lạ.*

*Tim khép kín, từ cõi lòng băng giá
Nụ hôn nào đánh thức nhịp tim yêu
Tình dâng cao như dòng nước thủy triều
Từng ngọn sóng trường giang gào thét gọi.*

*Sao anh đến!!! Cho hồn em chơi vơi
Cho tình em đầy ấm ấp đau thương
Dù bên anh, em tìm thấy Thiên Đường
Và "ngõ khác" đưa em về ... địa ngục.*

*Em vẫn biết, đời không ai tốt phúc
Chọn lựa nào cũng đau khổ thôi anh
Định mệnh đắng cay, trời đã riêng dành
Em bé nhỏ làm sao mà kháng cự!!!*

Cho em xin, coi như lời chúc dữ

AI CHÊ MẶC NGƯỜI!

Dùng từ tâm mà sống!
Cuộc đời sẽ bình an
Trong nước: trắng là bóng
Cố vớt là hại thân!

Người hả hê, hân hoan
Phải đâu hoàn toàn xấu!
Chị nào nề, khờ khạo
Cũng không xấu hoàn toàn!

Lấy lòng nhân làm chuẩn
Tùng phần vui toàn phần
Gieo trồng và nhả phần
Tô đẹp đoạn đường trần!
Ý Nga

AI SẼ LO CHO DÂN?

Cao lương mỹ vị đảng bày mỗi bữa
Thanh niên: chích, lác, ra đường ăn mày
Dân yêu nước: tỉnh, đảng vẫn say say
Thi đua lọc lừa, sống thừa thói rùa
Ý Nga

NHÌN LẠI

Tủ thờ đem chum cùi
No nê hóa đói meo
Nhà lầu thành chuồng heo
Hương gì thơm không thú?

Đập đồ cô, đổ đồ nhôm
Ăn chơi gì cũng “ôm”
Công trình toàn “rút ruột”
Vào: vợ, vét, cuốn, gom...

Tuom tắt thành xập xệ
Đảng toàn khen. Dân chê!
Bóng đêm trùm thảm thê
Giặc thù thêm oai vệ!

Cái gì chẳng hóa tệt?
“Hân hoan” trong nào nề
“Hoan hô” hãn hả hê?
Hơn bốn mươi năm thế.
Ý Nga

*"Tình tan dần như băng tuyết mùa đông..."
Ở bên kia... dù là cõi hư không
Luôn nhớ mãi một tình yêu diễm tuyệt..."*

Kiều Mộng Hà

MỪNG XUÂN?

Biển không lặng làm sao yên ngọn sóng?
Gian, lắm tiền: cấu kết đảng có quyền
Cả ba miền lão luyện cướp luân phiên
Trên đảng nghiêng, dưới giặc găm khoe miệng.

Đã lộ diện: Tàu tràn rừng, núi, biển,
Khấp bung biển, giặc như kiến, an nhiên
Dân buồn phiền trước vận nước đảo điên
Đảng vẽ chuyện “*Mừng Xuân!*” ru dân ngủ!

Ý Nga

EM NHẮC GÌ ANH?

Mồng Hai Tết em nhắc gì anh nhớ?
Nhắc Quê Nhà trong biển loạn bên kia,
Nhắc dân ta đang chết đờ kia kia,
Hay nhắc nhớ: Việt Nam trong biển lửa?
Ý Nga

TẾT NÀY NHỚ TẾT NÀO

Má mua đầu chợ vải nâu
Đem sang cuối chợ bán mau tay, truyền:
*-Con mua ký gạo mau lên!
Chạy nhanh về nấu cháo liền! Dĩ em!*
*

Múc cho tụi nhỏ mà thềm
Chúng ăn chẳng đủ, hom hem ngồi chờ
Xuân xưa tưởng đã là mơ
Tại sao vẫn nhớ bây giờ? Lạ ghê!
*

Tết này ai được no nê?
Ai đem máu bán? Ai về ăn chơi?
Ý Nga

AI DỪNG ĐƯỢC THỜI GIAN?

Đồng hồ? Cũng chẳng thể dừng!
Thời gian cứ chạy thẳng thừng không ngưng
Cho dù bóng tối, sáng trưng
Không hề có chuyện ngậm ngừng, dừng dừng
Cho dù trời đất không ung
Thời gian chẳng đứng, không từng đợi ai.

Ý Nga

ĐỒNG BỆNH TƯƠNG LÂN!

Anh ho thì em mất ngủ,
Em ho làm anh giật mình,
Đêm dài cùng mang tội tình
Cảm này quả là thông cảm!
Ý Nga

SỢ GIÀ HẾT DUYÊN?

Tuổi già, sức yếu đi đôi
Cả trăm nhõng nhẽo lời thôi kia, này
Tóc thưa nhường bệnh hoạn dày
Đêm đêm thức trắng nên ngày đen thui
Mẹ buồn, nhìn cháu reo vui
Tạm quên cay đắng, ngọt bùi góp chung
Ý Nga

Cười Cho Vui Với Đời

Portland mấy hôm rày trời mưa mãi. Mùa Đông lạnh mà thêm trời mưa nữa. Buồn quá trời!
Tội nghiệp cho quý vị mới được thân nhân bảo lãnh qua Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình, nhất là quý ông cụ bà cụ cao niên, tối ngày phải ở trong nhà một mình nhìn mưa rơi qua cửa sổ vì những người trẻ trong gia đình kể đi làm, người đi học hết ráo.

Có nhiều cụ sang Mỹ chưa đầy một năm đã phải tìm hỏi: “Cách nào về Việt Nam vài tháng rồi trở lại Mỹ được”. Trời Đất! Quý cụ hỏi kiểu này ngay cả quý vị thuộc Sở Xã Hội của nhà nước Mỹ cũng phải lắc đầu chịu thua luôn. Smile!

Bạn ở tiểu bang Cali hoa lệ rộn ràng đến thăm tôi, thấy Portland lấm mưa và “sương lam mờ đỉnh núi” buồn tênh cũng đã hỏi tôi rằng: “Trời ơi, Portland buồn quá mà mi ở được hả?” Người viết cũng tà tà trả lời rằng: “Vui hay buồn là do cái Tâm của mình mà thôi, bạn ạ!”

Ở một nơi mà nhạc sĩ Từ Công Phụng đã gọi là “Xứ Thâm Trâm” này, người viết thấy rất an tĩnh, không bon chen náo nhiệt rộn ràng. Vợ chồng Từ Công Phụng cũng ở Portland như tôi và chúng tôi là bạn trong gia đình QGHC Portland để thương của tôi.

Mỗi lần đi “tiêu ngạo giang hồ” đường xa xứ lạ xong, người viết ngồi trên máy bay trở về lại Portland. Tôi nhìn qua khung cửa sổ máy bay thấy lại những hình ảnh quen thuộc của thành phố Portland thoáng ẩn thoáng hiện phía dưới, trái tim tình cảm của tôi xúc động chi lạ!

Portland Oregon của tôi có hoa hồng mùa Xuân, có biển mát mùa Hạ, có lá vàng mùa Thu, có tuyết trắng mùa Đông, cảnh đẹp như một Dalat ngày xưa mà tôi hằng ao ước được ở khi còn ở Việt Nam, thì đối với tôi là “The Dream Comes True” rồi, tôi còn đòi hỏi gì nữa chứ?

Hơn thế nữa, ở nơi đây còn có cô cháu nội Mya yêu quý của tôi, có thân nhân gia đình họ Nguyễn Hữu của tôi đang sống quây quần bên nhau, có cây hồng cây lê ngon ngọt mà vợ chồng chúng tôi đã vun trồng hơn mấy chục năm nay, thì Portland là nơi chốn mà tôi gắn bó, yêu thương nhất trong hiện tại, dù nơi đây có mưa lạnh thế nào đi nữa, cũng đành thôi!

Và lại, trần gian chỉ là quán trọ, thì thắc mắc làm gì với chuyện giông bão, gió mưa nơi mình đang sống cho mệt trí, phải không bạn?

Mời quý bạn đọc qua câu chuyện Thiên ngắn ngắn dưới đây xem có đúng không nhé?

Quán trọ

Một vị thầy tâm linh nổi tiếng đến trước cửa lâu đài của vị vua nọ.

Vì Thầy nổi tiếng rồi, nên các người lính canh không chặn ông lại khi ông đi vào và tiến thẳng đến trước mặt nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

- Ông muốn gì? Nhà vua hỏi.

- Tôi muốn có một chỗ để ngủ trong cái quán trọ này.

Ông ta đáp.

- Nhưng đây không phải là quán trọ, đây là tòa lâu đài của ta.

Vua trả lời.

- Xin hỏi bệ hạ rằng ai là sở hữu tòa lâu đài này trước bệ hạ?

- Vua cha ta, Ngài đã chết rồi. - Và ai là sở hữu trước cha của bệ hạ?

- Ông nội của ta, Ngài cũng đã chết.

- Và cái chỗ này, nơi mà người ta sống một thời gian ngắn rồi đi, như vậy thì nó không phải là quán trọ sao?

(Nguồn: Trích trong Vườn Thiên Cottage)

Người viết cũng đã một đôi lần thơ thần tự bảo:

*“Trăm năm trước ta từ đâu đến
Trăm năm sau ta sẽ về đâu
Cõi trần gian muôn sắc muôn màu
Ừ! Ghé tạm trăm năm sống thử”*
(Thơ Suong Lam)

(Ảnh đẹp của họa sĩ Cường Tống-Portland- Oregon)

Collection Portland-Oregon

402 followers - 62 posts - Public

[Suong Lam Tran](#)

Quá khư ta không biết, tương lai ta cũng chẳng biết gì hơn, chỉ có trong hiện tại ở trần gian có sướng, khổ, buồn, vui, có người đẹp mặc áo tím áo hồng, muôn sắc muôn màu đẹp quá thì ta hãy ghé tạm sống thử trăm năm cho biết nha bạn. Smile!

Như người viết đã nhiều lần tâm tình là chúng ta có phúc duyên gặp gỡ nên mới được quen biết nhau trong cõi trần này.

Người viết may mắn có được những người bạn tốt đã giúp đỡ tôi khi cần thiết. Cũng may mắn cho tôi là tôi cũng thích “tếu” và có “tính hài hước” đôi chút. Chính cái tính hài hước này đã giúp tôi nhìn đời một cách lạc quan hơn dù đôi lúc tôi cũng gặp lăm chuyện đau lòng và nhiều điều phiền muộn.

Vì tính hay tếu nên người viết thường sưu tầm những chuyện tếu vui vui trên internet đem về post lên trang **Cười Cho Vui Với Đời** của người viết để chia xẻ nụ cười đến với các thân hữu của tôi, kể như tôi biểu bạn thuốc bổ vậy đó vì “Một nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ” mà lị!

Khi nào “hườn” bạn có thể vào các link dưới đây để đọc cho vui nhé. Smile!

1- Trên Forum Phụ Nữ Việt trong 23 trang Cười Cho Vui Với Đời (77,116 views) qua link dưới đây http://forum.phunuviet.org/yaf_postst4215_Cuoi-cho-vui-voi-doi.aspx

2- Trên Collection Cười Cho Vui Với Đời trong trang Plus Google của người viết qua link dưới đây:

Collection Cười cho vui với đời

398 followers - 190 posts – Public

<https://plus.google.com/u/0/collection/kZKkY>

Mời bạn đọc cho vui một câu chuyện cười do người viết sưu tầm và được chia sẻ với bạn bè khivào xem Collection này nhé.

Tuyên vợ

Phải đẹp gái, không kiêu sa
Thích ở nhà, lo nội trợ
Không cắc có chửi chồng con
Nấu ăn ngon, dạy con tốt
Không quá dốt, không quá khôn
Không ôm đồm, không nhiều chuyện
Không lớn tiếng, phải siêng năng
Không ăn hàng như cơm bữa
Không đổ lửa thêm vào dầu (khi chồng giận)
Không đố đầu với người khác (chồng)
Không đánh bạc, chơi số đề
Không được chê chồng mình dốt

Không ăn phở, chỉ ăn cơm
Không tô son, không trét phấn

Phải cẩn thận khi giữ tiền
Nói đùa liền, thế mới tốt
Chồng gõ cửa, phải mở ngay
Khi chồng say, biết lo lắng
Phải sốt sắng khi chồng về
Dù có khuya cũng phải chịu
Biết lo liệu việc gia đình
Để chồng mình vui thỏa thích.

KHÔNG CÓ ĐÀU ĐỪNG CÓ MƠ

(Nguồn: Sưu tầm trên internet. Không thấy đề tên tác giả. Cảm ơn tác giả bài thơ vui này-SL)

Xin mời quý bạn đọc qua đoạn văn dưới đây thay cho lời kết luận cho bài

tâm tình hôm nay, bạn nhé.

“Những vấn đề chính ảnh hưởng đến sức khỏe của bạn (qua tinh thần) là:

- + Sự cảm thông giữa cha mẹ và con cái, giữa ông bà với các cháu.
- + Tinh thần chấp nhận và lạc quan.
- + Nghĩ đến những điều vui nhỏ mỗi ngày.
- + Tham gia những sinh hoạt nào phù hợp với sức khỏe.
- + Làm việc thiện nguyện.
- + Nhóm bạn: Đọc sách, kể chuyện, đánh cờ, chơi bài (không phải ăn thua).
- + Tham gia các lớp thể dục: Như Yoga, ngồi thiền, khí công v.v..

Và ngay cả chỉ đi bộ với nhau 30 phút mỗi ngày cũng giúp cho tinh thần sáng khoái, sức khỏe tốt hơn là ở nhà nằm quay mặt vào tường.

Hãy thỉnh thoảng đọc lên thành tiếng câu ngôn ngữ này: **“Một nét mặt vui vẻ mang hạnh phúc đến cho trái tim và một tin vui mang sức khỏe cho xương cốt.”**

(Nguồn: Trích trong bài viết Tuổi Hạc lụm được trên ĐHVK yahooogroup)

Mời bạn xem Youtube Allure of The Seas Ngày 1 của Nhóm QGHC để xem Xã Xệ và Lý Toét Portland trong ngày đầu tiên bước lên tàu Allure of The Seas lớn nhất thế giới vui như thế nhé.

Chuyến du hành trên tàu dài 7 ngày. Mời bạn từ từ xem hết sinh hoạt của vợ chồng chúng tôi và Nhóm QGHC 2016 sinh hoạt 7 ngày khi vào trang Youtube suonglamportland của người viết.

Youtube Allure Of the Seas- Ngày 1- Nhóm QGHC 2016
[Suong Lam Portland](https://www.youtube.com/watch?v=Hb4YC30w14Q)

<https://www.youtube.com/watch?v=Hb4YC30w14Q>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 350-ORTB 758-12716)

TUYẾT THÁNG MƯỜI HAI

Tuyết lạnh đã về khắp mọi nơi,
Tuyết đóng băng mà chẳng ngủ đâu,
Cũng như tôi nằm trong chăn ấm,
Thao thức vì gió tháng mười hai.

Tôi đợi cơn gió từ cuối mùa,
Khi thu vàng lá người tình xa,
Tôi lại có một tình yêu mới,
Chia lạnh cho nhau lúc đông về.

Tuyết phủ trên những ngọn núi cao,
Xa thế mà tình vẫn có nhau,
Hồn tôi là mây trời tri kỷ,
Cho ngọn núi buồn bớt quạnh hiu.

Dòng sông hình như đã ngừng trôi,
Khi tuyết mênh mông đến cuối trời,
Có ai đi trên cây cầu vắng,
Qua một bên sông một bên đời.

CON NHỚ QUÁ!

Chợ chiều bán ế, hàng dư
Đôi vai Má nhức cứ như gánh bùn
Đường dài hun hút xóm thôn
Thương con chờ đón, dập dồn mau chân
Bây giờ nhớ những tảo tần
Vần thơ con viết bản thân nhớ thương!

Ý Nga

THƯƠNG NGƯỜI CÔ ĐƠN

Bao nhiêu là người bệnh
Năm một mình mà rên.
Không thân nhân chăm sóc
Đời chán nản, buồn tênh.

Bao nhiêu là hành khất
Giữa mùa đông, không mền
Đói, lạnh ai nhớ đến?

Kia con đường trắng đến hoang vu,
Bảng tên đường tuyết đã phủ mờ,
Có ai đi giang hồ phiêu bạt,
Cuối nẻo đường dừng lạc lối về.

Thành phố mùa đông đẹp nhiệm màu,
Ngọn đèn mờ soi mãi đêm thâu,
Hắt hiu đổ bóng dài trên tuyết,
Cây đứng lạnh cầm tuyết bạc đầu.

Tuyết đọng trên cành những nụ hoa,
Đóng băng trong suốt như ngọc ngà,
Trong đơn lạnh có bao vẻ đẹp,
Trong khổ đau có những ước mơ.

Cũng đủ cho đời những niềm vui,
Khi mùa gió tuyết tháng mười hai,
Tháng cuối năm âm tình nhân thế,
Một lời thăm hỏi, một vòng tay.

Nguyễn Thị Thanh Dương

MẸ KHÓC

*

Kính tặng những Mẹ già VN đang trực tiếp
bày tỏ lòng căm phẫn trước bọn Tàu Cộng và VC

*

Con thương Mẹ, thương cả đời chưa hết
Mẹ thương con, Mẹ cho hết tương lai
Ai dương oai, Mẹ sống chết chẳng hoài
Thao thức mãi đêm dài vì con cái.

*

Lệ Mẹ chảy, chuyện tin tức “lè trái”:
-*Quê hương mình thủy, hải sản chết dần*
Đảng mỵ dân hóa cá chết ra thần
Làm nước mắm đem kho dần giặc Hán?

Bao nhiêu tấn cũng đã rằng quốc nạn
Miền Trung mình độc tố đã tràn lan
Cá, ốc, sò, ngao, nhím...: xác bạt ngàn
Chất hóa học đã nhiễm tràn biển, đảo.

Đảng biểu diễn: xúm bỏ quần, tụt áo
Tắm rồi ăn, chúng vênh vao: -“Lành, ngon!”
Miệng leo léo điều bóp méo, vo tròn
Tay phù... phép triệu* mồn bao giấy... phép?*

Rác hóa chất tuôn từ khu vực “khép”*
Thải từ gì: “máy thép” hay chi chi?

Làm gì để tìm quên?

Thức ăn thừa ngấu nghiêng
Ôi, thiu: nhai đỡ nghiền
Không nụ cười thân thiện
Đời họ toàn ưu phiền?

Ai là người hành thiện
Giúp họ bớt truân chuyên,
Giảm đau khổ triền miên
Khi đích về chưa đến?

Ý Nga

LẠI NHỚ NHÀ

Quê: mưa lụt, bao người lội lội nước
Một mình tôi nhớ nhớ trời xa xôi
Mây trôi trôi, tuyết trắng trắng đất trời
Thật tội tội cho người biệt biệt xứ.

Tuyết tuyết tuyết! Mưa mưa! Nhòe mắt ướt
Ngày buồn buồn, yêu quá Nước Non Non!
Canada thương thương về Sài Gòn
Ai lau lau lệ con giùm hồi Mẹ?

Ý Nga

CHUYỆN

Người ta lắm chuyện, nói nhiều
Nói xuôi, nói ngược nhiều điều cho vui
Em buồn-nhiều-chuyện. Chẳng cười
Buồn nhiều, nói ít: phải mời bệnh thôi.

*

Em ơi, buồn bớt giùm tôi!
Buồn non nước, đủ: tìm nhồi tá toi!
Chuyện gì thì cũng chuyện người
Chuyện mình: hạnh phúc, cả đời sống đời!

-Nhìn đi: dân khổ liên hồi
Sống thời tội nghiệp, chết rồi chẳng yên
Cùng anh xóa những muện phiền
Dâng riêng Đất Mẹ, nối liền niềm tin
Giúp anh chuyển Lửa, giữ gìn
Tiếp tay, bổn phận việc nghìn, công trăm.

*

-Hãy quên năm cũ tối tăm
Đón mừng sáng sửa một năm mới về
Hân hoan thay chỗ nào nề
Cười cho hoa nở, trăm bề mừng xuân!

Ý Nga

*Đang cúi quỳ? Dân phải dậy mà đi
Mẹ phần nộ, thương cơ đồ nghiêng ngả.*

*

*Trước đại họa Mẹ xuống đường, sắt đá
Lôi cổ ra những “Kẻ Lạ” tràn Nhà
Thân Mẹ già: quen, “lạ” Mẹ nhìn ra
Kể cũng “lạ”: “cháu Hồ” ngu xuẩn quá!*

Ý Nga

*Triện: con dấu đóng trên các công văn

*Giấy phép cho Tàu Cộng xả thải rác hoá chất độc hại ra biển

*Khu vực khép: không riêng gì VŨNG ÁNG, HÀ TĨNH mà tất cả những khu vực Tàu Cộng đang cho lính ngụy trang để thực hiện những việc mờ ám nhằm quân sự hóa ngay trong đất nước chúng ta để chuẩn bị Hán hóa

SEN HỒNG

Ơ kia một búp Sen hồng
Cánh xinh rạng rỡ hương nồng dưới trăng
Mơ màng tắm ánh nguyệt hằng
Em là ước mộng hoang đàng tình tôi
Tháng Giêng bát ngát chơi voi
Có ai hò hẹn rồi bởi giấc mơ
Hồn tôi quá đổi ngu ngơ
Bàng hoàng viết vội vần thơ đại khờ...
Sen ơi sao nữ hững hờ
Tình tôi cánh bướm lạc bờ trăng sao!
Sen hồng em, đóa thanh cao
Ru tình mộng ảo lao đao đá buồn...
Tình tôi bát ngát mưa nguồn
Mơ hồ ngọt lịm ngõ hồn giăng tơ...
Xuân về một cõi trời thơ
Tình Sen ấp ủ ... bơ vơ, muộn màng

Phạm Thị Minh-Hưng

HÃY CHỜ TÔI VỀ!

Buổi chiều nghe mệt mỏi
Tôi cứ tự hỏi tôi:
Cái gì đang không nhẽo?
Điều chi không mặn mòi?

NHÌN ẢNH MÁ, THƯƠNG OI LÀ THƯƠNG!

Đưa môi nhấp ngụm sữa tươi
Béo thơm, nhớ Má một đời gian truân.

Tóc râu đậm nét thời gian
Má còn vài sợi đen đang điểm màu
Vì Mây tụ mới Mưa sà
Nghĩ thương Má lúc bạc đầu cô đơn.

Mây con hóa Bão Giỏi Hòn
Chưa như nước mắt Má buồn nửa đêm
Lòng con thương Má, thương thêm
Con cầu Má sớm được xem thái hòa
Để con về trồng lại “hoa”
Thật “vàng” trước ngõ, cửa nhà sẽ vui

Má thương! Xin bớt ngậm ngùi
Thương con, lệ nhỏ, hãy chùi Má nghe!
Ý Nga

DÂNG MẸ HOA VẠN THỌ

Đêm thanh lấp lánh ngàn sao
Đếm sao cho hết mà trao nỗi niềm?
Trang thư viết nửa, chưa niêm
Mẹ già mắt đã kèm nhèm, đọc chi?

Thương Mẹ sống với lụy bi
Khóc hoài vẫn khổ, con đi chữa về
Ngắm sao, gửi bớt ủ ê
Cho thơ nhẹ bớt thảm thê tỏ bày.

Viết gì cho Mẹ cười đây?
Rằng: **thương Mẹ nhất đời này!** Chi con!
Tim đau, tim vẫn sắt son
Mẹ chờ con nhé! Nước non thái hòa
Con về trồng ngập sắc hoa
Vàng tươi vạn thọ khắp Nhà Việt Nam!
Ý Nga

ÁO NÂU TÔ ĐIỂM CHIỀU VÀNG

Áo nâu bên lá hoa sen
Xanh, hồng nổi bật; màu chen nắng chiều
Chiều vàng nắng, gió, lúa xiêu
Thoảng hương sen ngát, sáo diều ngân nga.

*

Như không còn sinh lực,
Như trẻ thèm nằm nôi
Việc nhà đang thách thức
Buông xuôi, đành buông thôi!

Còn bao nhiêu nội lực
Hỡi đóa lục bình trôi?
Khoan trôi về vô cực
Tôi muốn về Quê tôi.

Ý Nga

GIỌT MẶN HÒA NHAU

Ai ngâm -*Oi... ơ...! À ơi...!*
Làm con nhớ Má, lệ rơi đêm buồn
Càng nghe giọt mặn càng tuôn
Trắng chi quá, tuyết? Cứ luôn gọi sầu!

Lật trang sách bạn, đêm thâu
Nhớ năm Bảy Chín, nhớ màu vải thô
Mồ hôi áo vá chẳng khô
Bán buôn vạt vả, vải “Hồ”* vết loang.

Mồ hôi Má nhỏ hàng hàng
Mấy trưa nắng đổ đủ vàng cho con?
Để con lia bỏ Nước Non
Theo chồng, xa xứ, héo hon phận người.

Xa con, nào Má được cười
Mồ hôi, lệ mặn học thời Tam Vô
Áo nâu càng mục, càng phờ
Trăm đau, triệu nhục phải thò dân ta.

Đọc thơ bạn tặng, nhớ Nhà
Thương em, Ba, Má... lệ nhòa tay run
Phận người thua cả để giun
Bao nhiêu công sức đúc, hun: về... Tàu.

Ý Nga

*VẢI HỒ: vải mua “nhu yếu phẩm” theo “tiêu chuẩn”
mỗi năm 1 áo.

Ngày xưa còn ở bên nhà
Nào con biết quý hiền hòa dáng Mẹ
Bây giờ nhớ dáng sau hè!
Mẹ ơi! Xa lác, có nghe con buồn?

Ý Nga

CON THƯƠNG MÁ LẮM!

Đánh máy suốt ngày hai tay con mỗi
Thương Má già nua bị thoái hóa xương.
Con làm bản thảo, ngồi ghế, cong lưng
Thương Má thể cong gánh gồng buồn bán.

Má tê bả vai, dù trời nắng hạn
Mưa: đau đầu gối, nhức nhối miên man
Con gái xa nhà lấy ai hỏi han?
Lung Má cong vòng, con đau hành hạ.

Một mình, không Ba, xương cốt lệch lạc
Ai xoa, ai bóp cho Má bờ vai?
Trật xương, gãy, vỡ... ai đỡ trong ngoài?
Lòng con thương Má, khóc hoài vẫn xót!

Ý Nga

ÁC MỘNG

Đêm mộng寐: Mẹ năm, mưa, âm đạm
Chòi xa xăm, trời xam xám, ướt đầm.
Bụng chén cơm chan nước mắm, khóc thầm,
Em rối rắm nuốt hờn căm ngục tối!

Tanh chương khí, sương mù giăng ngập lối
Em gái ơi! Sao rừng núi dập vùi
Đời chưa vui đã thui thui buông xuôi
Chôn huyết tối tuổi thanh xuân vừa hé.

ÁC MỘNG THÉ, trong đồ hoe nô lệ
Tàu, Tàu, Tàu! Tàu không chế đất Quê
Tàu, Mác, Lê: say, ngạo nghề tứ bề
Trần huyết lệ ngoại nhân cùng xâu xé.

Chiêm bao nhi? Ừ chiêm bao! Chỉ thế!
Ý Nga

Người Biết Thương Người

Mấy chục năm về trước, vợ chồng người viết đi ăn đám cưới mệt nghỉ vì bạn bè cưới vợ gả chồng cho con cái ào ào ì ì. Bây giờ thế hệ thứ hai đã an bề gia thất và cũng bắt đầu tập làm sui gia vì đám trẻ thế hệ thứ ba cũng đã bắt đầu đã, đang yêu và sẽ yêu trong vài năm nữa. Smile!

Thế là những người thuộc thế hệ chúng tôi đã lên chức “lão làng” và đang là hội viên của các hội cao niên vừa mới được ban chấp hành CĐNVN nhớ ơn và mời đến dự tiệc tri ân quý vị cao niên trong tuần vừa qua.

Quý cụ cao niên nào cũng chuẩn bị mua vé tàu một chiều, không khứ hồi để một ngày “không đẹp trời” nào đó sẽ giã từ thân nhân, bạn bè lên đường đi về miền viễn xứ xa xôi không bao giờ trở lại. Tuần vừa rồi, Hội Người Việt Cao Niên Oregon cùng nhau tiễn đưa nhà thơ La Vĩnh Thái, một hội viên kỳ cựu đáng kính của Hội về miền Tịnh Độ. Tất cả đều thương tiếc kẻ đã ra đi, chỉ tội nghiệp cho thân nhân ở lại đã mất một người ông,

người cha, người chồng kính yêu.

Sáng nay chị Từ Công Phụng lại báo thêm một tin buồn nhà thơ Vương Nhân Trịnh Văn Toàn, một huynh trưởng kỳ cựu của Hướng Đạo Việt Nam tại Oregon cũng vừa mới ra đi.

Thế là trong nhóm bạn văn nghệ mà người viết quen biết đã có hai bạn già “bỏ cuộc chơi” trong tháng 11 này. Người viết xin thành thật chia buồn cùng tang quyến hai nhà thơ La Vĩnh Thái và Vương Nhân Trịnh Văn Toàn và cầu nguyện hương linh hai vị sớm siêu sinh Tịnh Độ.

Người đã mất thì đã xong rồi, người ở lại đau buồn và đáng thương hơn, nhất là các anh chị em Thương Phế Binh VNCH ngày cũ, những người đã hy sinh một phần thân thể cho công cuộc bảo vệ lý tưởng Tự Do ở Miền Nam nước Việt trước đây. Những người thương binh này đang sống khổ sở, nghèo nàn, bệnh tật ở quê nhà đang cần sự giúp đỡ của chúng ta.

Hội Thương Phế Binh Cô Nhi Quả Phụ VNCH do bà Nguyễn Hạnh Nhơn là Hội Trưởng và ban tổ chức các lần Đại Nhạc Hội Cám Ôn Anh cũng đã quan tâm giúp đỡ quý vị này.

Tại Portland, Oregon, một Nhóm Tương Trợ TPB VNCH Oregon do Đông Y Sĩ Vũ Văn Thảo làm đại diện, với tinh thần **Người Biết Thương Người**, đã hai lần tổ chức Tiệc Gây Quỹ thành công với sự đóng góp của quý vị chủ nhân các cơ sở kinh doanh và đồng hương Việt Nam tại Portland và những vùng phụ cận, tạo được một số hiện kim để giúp đỡ và nhớ ơn những người thương binh, cô nhi quả phụ đáng thương này. Thật đáng khen!

Phu quân người viết và tôi không thuộc gia đình quân nhân vì chúng tôi làm việc trong lãnh vực kỹ thuật và hành chánh dưới thời VNCH, nhưng chúng tôi luôn kính mến những người đã hy sinh gia đình, tính mạng và thân thể nơi chốn lửa đạn chiến trường để cho chúng tôi được sống an bình nơi thành phố. Sau khi nước Việt Nam bị đổi chủ, số phận của những người thương binh VNCH càng thật đáng thương hơn nữa.

Người viết thật xúc động khi đọc bài viết Người Thương Binh và Bóng Tối Còn Lại của tác giả Phùng Annie Kim, là một nhà giáo, định cư tại Mỹ theo diện HO năm 1991, cư dân Westminster, California.

Cô đã về Việt Nam để đi thăm một thương phế binh VNCH mà cô nhận bảo trợ tên Trần Văn Phụng bị mù hai mắt qua lời tâm tình của cô dưới đây:

“... Tôi cầm phong thư của hội H.O Cứu Trợ Thương Phế Binh & Quả Phụ Việt Nam Cộng Hòa với một tờ giấy trắng ghi rõ các chi tiết về người thương binh tên Trần Văn Phụng, bị mù hai mắt, cánh tay trái bị gãy, mặt bị dị dạng, ký hiệu # 780 KH, địa chỉ thôn Phú Bình, xã Cam Tân, huyện Cam Lâm, tỉnh Khánh Hòa.

Một tờ giấy khác in bức hình màu anh Trần Văn Phụng, người đàn ông nhỏ con, gầy gò, ngồi trên một chiếc ghế thấp. Anh mặc chiếc áo sơ mi ca-rô ngắn tay, chiếc quần đùi sọc đen. Anh mù mắt. Hai cánh mũi bẹt ra trên khuôn mặt dài ngoằng, méo mó, nửa bên mặt màu nâu sẫm. Cánh tay mặt teo lại nổi lên những sợi gân cong queo. Cánh tay trái xòe ra đủ năm ngón đặt trên đùi.

Thêm một trích đoạn tâm tình của tác giả Phùng Annie Kim:

“...Hãy nhìn đôi mắt của người thương phế binh Trần Văn Phụng? Đó là hai cái lỗ sâu hoắm, tròng trắng và tròng đen đã bị nướng khô trong bom lửa. Đôi mắt ấy chỉ còn lại hai miếng thịt màu đỏ và một màn đêm tăm

tối. Những vết sẹo lồi lõm trên khuôn mặt bị cháy nám và cánh tay cụt sẽ mãi mãi gắn liền trên thân thể anh cho đến suốt đời...

Thời đi lính dưới chính thể Việt nam Cộng Hòa, những người lính không may bị thương trở thành những người thương phế binh. Giờ đây, một lần nữa, họ không may vì không đủ điều kiện để được ra đi định cư ở nước ngoài theo diện nhân đạo của chính phủ Mỹ. Hiện nay, có khoảng hai mươi ngàn thương phế binh còn sống sót tại miền Nam trong đó có khoảng từ ba ngàn đến năm ngàn người xếp vào loại tàn phế. Là “ngụy quân”, bị phân biệt đối xử, họ không được một phúc lợi xã hội nào. Họ phải tự bươn chải với thân thể tật nguyên bằng các nghề cơ cực như bán vé số, xin ăn hoặc phải nương tựa vào thân nhân. Một quyển sách có tên là “ Những mảnh đời

rách nát” gồm những bài viết của những thương phế binh ở miền Nam ghi lại đời sống nghèo khổ, vất vưởng, già yếu, bệnh hoạn và khốn cùng của họ được gửi sang Pháp, in lại và lưu hành. Quyển sách đã đánh động vào tâm lòng nhân đạo của những người Việt xa xứ. Từ đó cộng đồng người Việt khắp nơi có cơ hội nghĩ đến những người thương phế binh bất hạnh còn kẹt lại quê nhà.

Từ năm một ngàn một trăm chín mươi hai cho đến nay, một tổ chức tự nguyện tại California có tên là Hội HO Cứu Trợ Thương Phế Binh và Quả Phụ VNCH ra đời. Hơn hai mươi năm hoạt động, **Hội không có nguồn tài trợ nào ngoài sự đóng góp của đồng hương người Việt và các chương trình đại nhạc hội gây quỹ.**

Với tất cả sự cố gắng và tình thương dành cho họ, Hội chỉ có thể giúp được bảy mươi phần trăm trong số hai mươi ngàn hồ sơ thương phế binh và quả phụ tử sĩ từ Việt nam gửi sang trong đó có hồ sơ người thương phế binh tên Trần Văn Phụng...

(Nguồn: Trích bài viết Người Thương Binh và Bóng Tối Còn Lại của Tác giả Phùng Annie Kim- Xin cảm ơn cô Phùng Annie Kim)

Chúng ta may mắn sống ở xứ người trong hạnh phúc, an bình xin hãy mở rộng con tim và tấm lòng ủng hộ buổi tiệc gây quỹ để giúp đỡ và nhớ ơn những anh chị Thương Phế Binh VNCH tại quê nhà vào ngày 25 tháng 2 năm 2017 do nhóm tương trợ TPB VNCH Oregon tổ chức.

Hy vọng Bà Hạnh Nhơn, hội trưởng hội TPB/CNQP VNCH, nhạc sĩ Nam Lộc và Khoa Học Gia Dương Nguyệt Ánh sẽ đến tham dự buổi tiệc gây quỹ này theo lời mời của ban tổ chức, nếu không có điều gì trở ngại.

Ngân phiếu ủng hộ xin ghi và gửi về
Hội H.O. cứu trợ TPB/CNQP-VNCH
332 NE 82 Ave
Portland, OR 97222

Với tinh thần “**Người Biết Thương Người**” đáng quý của đồng hương Việt Nam tại hải ngoại, đặc biệt là đồng hương Việt Nam tại Portland, Oregon, chắc chắn buổi tiệc gây quỹ giúp TPB/CNQP-VNCH ngày 25 tháng 2 năm 2017 sẽ thành công mỹ mãn. Smile!

Người viết xin mượn lời dạy của Đức Đạt Lai Đạt Ma để làm kết luận cho bài viết hôm nay:

“Mục đích lớn lao trong cuộc đời này chính là giúp đỡ người khác. Và nếu không thể giúp người, thì ít ra cũng đừng hại họ”

Đức Đạt Lai Đạt Ma

Sau hết, xin quý bạn cảm thông ý tình **Cho và Nhận** của người viết qua Youtube Sông Cho Biển Nhận- Thơ Suong Lam- Nhạc: Mai Đăng- Tiếng hát: Tâm Thu- Hòa âm: Đặng Vương Quân-Video: Hatbuivitranqua link dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=O-h8UKbawhc>

Sông Cho Biển Nhận

(Viết tặng các thân hữu của SL)

*Xin hãy cho như dòng sông quê ngoại
Cứu Long giang bù đắp những phù sa
Như bạn bè, bao kỷ niệm ngọc ngà
Theo năm tháng đắp bồi thêm tươi thắm.*

*Muôn sông nhỏ đổ vào lòng biển thẳm
Cho biển kia dồn dập sóng trùng dương
Máu về tim, nơi phát xuất yêu thương
Sông về biển, nơi dưỡng sinh vạn vật.*

*Xin hãy nhận như đại dương bát ngát
Những dòng sông muôn ngã chảy về đây
Như bạn xưa về ca khúc sum vầy
Cùng hội ngộ trong biển tình thân mến.*

*Sông cần biển để có nơi chảy đến
Biển cần sông để cho biển thẳm sâu
Người cần người vì có những nhiệm mầu
Của tình cảm, của yêu thương, vương vấn.*

*Xin hãy cho, xin hãy vui đón nhận
Những yêu thương, những thương mến ngọt ngào
Vì ngày mai nào ai biết ra sao?
Thì hiện tại, hãy yêu thương, vui sống.*

*Trí thanh thần đừng để tâm vọng động
Trước những gì đồ kỳ với hồn ghen
Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Yêu thương vẫn đẹp hơn là oán hận.*

*Xin chúc Bạn: Thiện Tâm luôn tinh tấn
Xin nguyện cầu: Nhân Ái trái muôn phương
Để mọi người sống An Lạc, Yêu Thương
Thì trần thế sẽ thiên đàng, hạnh phúc.*

Suong Lam

Cám ơn anh Mai Đăng và toàn ban thực hiện youtube tuyệt đẹp này.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Suong Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 349-ORTB 758-113016)